

Almási Gábor

A mi városunk

TARTALOM

- 1. A nagy erdő remetéje**
- 2. Kiderül, hogy a feneketlen hátizsák nem is feneketlen**
- 3. Brekknagy megint kiissza a békás tavat, de most senki sem haragszik rá**
- 4. Morgon megbetegszik**
- 5. Fedor postás kézbesít**
- 6. Szutyori cukrász, és feltaláló**
- 7. Ki vitte el Alorit Lorionból?**
- 8. Pindur királyfi nagy kalandja**
- 9. Ismét sárkány érkezik a mi városunkba**
- 10. Kendermagos jó reggelt!**
- 11. Itt a tél**
- 12. Vége a mi városunknak?**

1. A nagy erdő remetéje

Pindur két hónappal ezelőtt költözött hozzánk, a mi városunkba. Azóta én és Kata mindig igyekeztünk őt jól tartani, vittünk neki cseresznyét, szedret, málnát, madártejet, és kökörcsin bogyót áfonyaszörppel, de Pindur mindenre csak a száját húzta.

- Nem szeretem - mondogatta.

- Ugyan - nyomtam barackot a fejbúbjára -, ha ezt sem szereted, mit szeretsz egyáltalán?

- A csokoládét - vágta rá hetykén Pindur, és rögtön fel is ugrott az ágyból, és szaladt le a csigalépcsőn.

- Ejha - csóváltam a fejem -, milyen rosszasan járhat már megint az esze?

- Hagyd - intett Kata -, hiszen gyerek még, elkövet olykor néhány csintalanságot!

- Ha csak néhányat követne el, a fejem se fájna, de bizony Pindur egy kész veszedelem! Hiszen tudod, a múltkor is dióhéjat kötözött Dorong plébános macskájának a lábára, szegény állat úgy klappogott, amerre járt, mint egy megpatkolt csataló!

- Emlékezz vissza, Gábor - csitítgatott Kata -, hogy te is csináltál ilyesmit gyerekkorodban! Te sem voltál egy földre szállt angyal.

- No igen - vallottam be -, de én sohasem nyírtam le Szifánia kisasszony muskátlijait, és nem kentem málnaszörpöt Kurgur uraság kutyájának a képére, és nem mondtam Vikócnak, a halkereskedőnek, hogy olyan bűdös a hal, amit árul, hogy a galambok lefordulnak a szagától a faágakról.

- Nem, ezeket tényleg nem csináltad - gondolkodott el Kata -, de próbáld őt megérteni, milyen nehéz lehet neki egyedül, egy idegen városban!

- Ugyan már, lári-fári! - legyintettem. - A mi városunkban senki sem idegen, és különben sincs egyedül! Itt vagyunk neki mi, én, és te. De ha engem kérdezel, Pindur nem is tesz semmit azért, hogy minél gyorsabban beilleszkedjen minálunk.

- Tény, ami tény, tényleg nem, de kérlek, legalább te legyél hozzá türelmes!

- Az leszek - simogattam meg Kata arcát -, hiszen tudod, hogy mennyire szeretem ezt a rosszcsontot!

- Akkor jó! - mosolygott Kata. - Gyere, keressük meg!

Azzal elindultunk, le Pindur vattacukor alakú házának csigalépcsőjén, ki az utcára, és onnan egyenesen a főtérre. Mindig itt kezdtük ugyanis Pindurt keresni, hiszen itt kínálkozott a legtöbb lehetőség a rosszalkodásra. Most azonban nem volt a főtéren, nem is látta ott őt senki.

- Nézzük meg Szifániánál! - javasolta Kata.

- Nézzük! - bölintottam rá, és el is indultunk abba az irányba, ahonnan legerősebben érződött a muskátli illat. Hamarosan meg is érkeztünk Szifánia kisasszony házához, de Pindur nála sem járt, és nem járt Morgonnál, a kisállat kereskedőnél, Fedor postásnál, de még Világrengető Kelgübagnál, az erőművésznél sem, pedig őt különösen szerette bosszantani.

Fáradtan és elkeseredetten mentünk haza a derék emberek utcájába. Bizony, mindketten aggódtunk Pindurért, hogy mi lehet vele, hová bújt el, mibe keveredett megint, de már esteledett, és ideje volt nekünk is hazamenni. Legnagyobb meglepetésemre otthon Pindur nyitott ajtót:

- Haha, megleptelek benneteket! - harsogta nagy örömmel, amikor meglátta értetlen ábrázunkat, ahogy Katával ott álltunk az ajtóban.

- Valóban megleptél, Pindur - ocsúdtam fel első döbbenetemből -, de most már igazán beengedhetnél bennünket!

- Gyertek csak be mihozzánk! - tessékelt be bennünket Pindur.

- Mihozzánk? - kérdeztem. - Hiszen te a Bádogos utcán lakol!

- Most már nem - lelkenedezett Pindur -, ideköltözöm hozzátok!

- Hozzánk? - csodálkozott Kata.

- Igen, hozzátok! Végül is három szobátok van, és csak kettőt használtok. Az egyikben ti laktok, a másikban pedig a lila elefánt. Mért ne lakhatnék én a harmadikban?

Valóban volt abban valami, amit Pindur mondott. Biztos voltam benne, hogy ha tavaly állt volna elő ezzel az ötlettel, mielőtt összeházasodtunk volna Katával, rögtön mindketten rá is bólintottunk volna, de hát valami nagyon is megváltozott tavaly óta, és ezt én is éreztem, Kata is. Néha már úgy éreztük, hogy a lila elefánt is nehezen fér el a kis házunkban, csak szégyelltük neki felajánlani, hogy költözzön át az én régi odúmba, ahol korábban laktam.

- Ne haragudj, Pindur - ölelte magához Kata a kis kópét -, de ma már késő van ahhoz, hogy ezt megbeszéljük! Gyere, fekédj le, aludj nálunk, és holnap majd megtárgyaljuk a dolgot!

- Értem én - horgasztotta le a fejét Pindur -, nem kellek nektek! Azt akarjátok, hogy lakjak máshol! Hát tudjátok meg, hogy el is megyek! Beköltözöm a nagy erdőbe a vadak közé, és remete leszek!

Azzal uzsgyi, kiszaladt az ajtón, és meg sem állt a nagy erdőig, pedig oda még a mogorva Morgon sem megy szívesen egyedül sötétedés után.

- Jaj, Kata - néztem lemondóan kedvesemre -, attól félek, hogy ma éjjel sem sokat fogunk aludni!

2. Kiderül, hogy a feneketlen hátizsák nem is feneketlen

- Meg kell őt keresnem! - mondtam Katának, miközben mindenféle fontos holmit pakoltam a hátizsákomba: elemlámpát, egy kulacs forró teát, meleg pulóvert, esernyőt, szardíniás szendvicseket, egy kurbli, vízmelegítőt, és egy használt hátkefét, hátha jól jön majd valamire az erdőben.

- Nem mehetek veled? - kérdezte Kata megszeppenve.

- Nem - utasítottam vissza -, jobb, ha te kialszod magad, ha az éjjel nem találom meg Pindurt, holnap fontos lesz, hogy legalább az egyikünknek jól forogjon az agya, hátha kitalálsz majd valami okosat, mint mindig!

- De féltelek téged! Ne menj egyedül!

- Jól van! Magammal viszem a lila elefántot, és Morgont, ők mind a ketten jól ismerik az erdőt.

- Akkor rendben! - nyomott el Kata egy ásítást, és már ment is, hogy felébressze a lila elefántot, aki a szomszédos szobában aludta az igazak álmát, gondosan a fülére húzva a hálósipkáját, hogy ne ébredjen fel semmiféle zajra. Most is nehezen ébredt. Kata csiklandozta, szölongatta, de meg sem akart moccanni, csak horkantgatott egyet-egyet, mintha legyenek piszkálnák az ormányát.

- Tudod mit, Kata!? - sűgtam Kata fülébe. - Főzz neki egy cappuccinot!

- Cappuccinot? - meresztette a szemét Kata.

- Azt bizony! - biztattam, mert emlékeztem rá, hogy régebben Kata is csak úgy volt hajlandó kikászálódni az ágyból, ha valaki egy bögre gőzölgő cappuccinot vitt be neki.

Kata gyorsan főzött is egy bögrével az elefántnak. Én igazából nem kedvelem ezt az italt, de most még az én lelkemet is felélénkítette az illata. A lila elefántnak sem kellett több, csak szippantani kettőt az édes, fűszeres illatból, és máris talpon volt. Szegre akasztotta fehér hálósipkáját, és feltette a fejére vidám szalmakalapját, aztán üdvözölt bennünket:

- Jó reggelt, Kata! Jó reggelt, Gábor!

- Hm... - simogattam meg a szakállamat - tudod, az az igazság, hogy még nagyon is éjszaka van.

- Éjszaka!??? - hüledezett az elefánt. - De akkor mi volt az a finom reggeli illat, és miért vagytok ti még ébren?

- Kata főzött neked cappuccinot, hogy felébredj - vallottam be -, mi pedig azért vagyunk ébren, mert nagy baj történt.

- Valóban? - nézett rám ijedten az elefánt. - Mi történt?

- Pindur elkóborolt! - szipogta Kata.

- Ugyan már - legyintett az elefánt péklapát méretű fülével -, hiszen Pindur mindig elkóborol! Ezért keltettetek fel?

- Most nem egyszerűen elkóborolt - állt a sarkára Kata -, hanem a nagy erdőbe kóborolt, és ott mindenféle veszély leselkedik rá ilyenkor!

- A nagy erdőbe? - képedt el az elefánt. - De hiszen az egészen más, akkor tényleg baj van. Induljunk azonnal.

Nem is teketóriáztunk, rögtön elindultunk, de nem a nagy erdő felé, hanem Morgonhoz, a kisállat kereskedőhöz, mert mégiscsak ő ismerte a városban a legjobban az erdőt, és neki volt ott a legtöbb barátja, igaz, a legtöbb ellensége is, beleértve Világrengető Kelgübagot, az erőművészt is, pedig vele igazán nem volt tanácsos haragban lenni.

- Állj! - rivallt ránk valaki, amikor épp a hetvenkedők utcáján próbáltunk átvágni Morgon házához. - Mit kerestek erre éjnek évadján?

Mindketten a hang irányába néztünk, és megkönnyebbülten sóhajtottunk fel, csak Wilhelm csendőr volt az, régi jó barátunk és teázó cimboránk.

- Nem ismered meg, Wilhelm? - kérdeztem. - Én vagyok az, Gábor költő, ez pedig itt a lila elefánt.

Wilhelm elővette a nagyítóját, az arcom elé tartotta, és jó alaposan szemügyre vett:

- Te valóban Gábor költő vagy, stimmel.

Majd odalépett a lila elefánthoz, és őt is átvizsgálta tetőtől talpig.

- Rendben van - jelentette ki, miután végzett a vizsgálatokkal -, de az, hogy nappal mindketten tisztességes polgárok vagytok, még nem magyarázat, és nem is mentség arra, hogy mit kerestek itt éjnek évadján. Bizonyára rosszban sántikáltok.

- Dehogyan - habogtam -, hogy gondold!? Ha éppenséggel tudni akarod, kifejezetten jóban sántikálunk. Pindurt keressük.

- Azt a bajkeverő, mihaszna közeget? - morcolta össze szemöldökét Wilhelm csendőr, de annyira, hogy attól fentebb csúszott a sisakja.

- Igen őt - válaszolta a lila elefánt. - De most valóban nagy bajban van. A nagy erdőbe kóborolt.

- A nagy erdőbe? - kiáltotta el magát Wilhelm. - Akkor nyomban utána kell mennünk, és megkeresnünk, az roppant veszélyes hely éjszaka.

- Úgy van! - kiabálta ki az ablakon Rikóczi Pöffenc hivatásos szószátyár, aki mindent hallott az előbbi beszélgetésünkből, merthogy legendásan rossz alvó volt, és Wilhelm pont az ő ablaka alatt rikoltzott. De erre aztán már ébren is volt az egész hetvenkedők utcája. A házakban egymás után gyúltak a fények, az ajtók előtt emberek gyülekeztek szedett vetett felszereléseikkel. Wilhelm csendőr megpróbált rendet teremteni a hirtelen támadt zsivajban, Rikóczi Pöffenc pedig elrohant Fedor postásért, és megbeszélték, hogy az egyikük az északi, a másikuk a déli városrészt veri fel, hogy embereket toborozzon a Pindur-mentőalakulatba.

Alig fél óra múlva már három mentőalakulat is elindult Pindurt keresni. Az egyiket Wilhelm csendőr vezette, és Rikóczi Pöffenc, aki kinevezte magát altisztnek, még valami egyenruhát is szerzett valahonnan. A másikat maga Bobofác király, aki képes volt ilyenkor, éjszaka is felkelni, hogy alattvalóival törődjön. A harmadik mentőalakulatnak nem volt vezetője, mert csak három főből állt: belőlem, a lila elefántból, és Morgonból, merthogy közben megkerestük őt a lila elefánttal.

A három mentőalakulat nagyjából egyszerre ért a nagy erdőbe, ott azonban mindannyian megtorpanunk:

- Senki nem hozott fáklyát? - kérdezte Bobofác király.

- De igen, mind hoztunk! - kiáltották az emberek minden felől.
- Akkor miért nem gyűjt már egyet valaki? - csodálkozott Bobofác.
- Az enyém ég! - kiáltotta Rikóczi Pöffenc.
- Az enyém is! - köszörülte a torkát Fedor postás.
- A mieink is! - üvöltötte Szutyori, a cukrász, és Balbóc, a suszter.
- Mindannyiunké ég! - rikácsolta mindenki.
- De hiszen nem látunk semmit! - értetlenkedett Bobofác király.
- Persze - mondta Pokróc rendőr -, annyira sötét az erdő, hogy azon a sötétségen semmi nem hatol át, még a fáklyák fénye sem!
- Bizony - ismerte el az öreg Bobofác -, annyira sötét van, hogy kenyérre lehetne kenni a sötétséget.
- Akkor most hogyan tovább? - óbégatott mindenki. - Ilyen sötétben nem tudjuk megkeresni Pindurt.

Bizony, mindannyiunkon eluralkodott a kétségbeesés, én is csak álltam ott tanácstalanul, földbe gyökerezett lábbal, semmi használható nem jutott az eszembe, de akkor Morgon a vállamra csapott, és felkiáltott:

- Ez az, megvan, itt a megoldás!
- Hogyhogy itt van a megoldás, mire gondolsz? - türelmetlenkedett Bobofác király.
- Gábor költő a megoldás, jobban mondva a feneketlen hátizsákja! - morogta Morgon.
- Ugyan - legyintettem -, mindenki tudja, hogy ez csak egy közönséges hátizsák.
- Dehogy - förmedt rám Morgon -, nem szép tőled, hogy még ilyenkor is letagadod! Épp elégszer láthattam már, és meggyőződhettem róla, hogy az a hátizsák feneketlen, hisz bármikor bármit elő tudsz belőle bányászni. Lehetetlenség, hogy ennyi minden legyen nálad, hacsak nem feneketlen a hátizsákod.
- Csak ügyesen pakolok - próbáltam védeni magam, de addigra már senki sem figyelt rám, mindenki Morgont hallgatta, aki elmagyarázta a többieknek, hogy a sötétség annyira sűrű a nagy erdőben éjszaka, hogy azt már vágni lehet, ő tehát azt javasolja, hogy daraboljuk fel a sötétséget, és rakjuk bele a feneketlen hátizsákba.

Morgon szónoklatát mindenki lelkes üdvívalgással fogadta. Neki is álltak azon nyomban feldarabolni a sötétséget. Elsőre egy akkora darabot vágtak ki belőle, hogy elnevettem magam:

- Ha ez a hatalmas darab belefér a hátizsákomba, megeszem a kalapom!

Azonban meg is fogadtam magamban, hogy többé ilyen kijelentéseket nem teszek, mert a hatalmas darab sötétség úgy tűnt el a hátizsákomban, mintha csak egy gyöngyszemet rejtettek volna el benne, aztán eltűnt a hátizsákom szájában még egy, majd még egy, majd még vagy tíz hatalmas darab sötétség, úgyhogy már kezdtem magam is azt hinni, hogy a hátizsákom valóban feneketlen. De amikor a tizennegyedik sötétségdarabot próbálták behajítani a hátizsák száján, az minduntalan kiesett belőle.

- Tuszkoljuk bele! - vezényelt Morgon. Erre mindenki, ahol érte, nyomkodni, taszítani kezdte a sötétséget a hátizsákomba, de sehogy sem akart eltűnni benne, pedig már repedezett a hátizsák oldala.

- Most mitévők legyünk? - tárta szét a karjait Bobofác király. - Nem fér több a hátizsákba.

- Sebaj - legyintett Rikóczi Pöffenc -, nézzétek! Közben egészen kivilágosodott. Most már elboldogulunk a fáklyák fényénél.

Valóban. Annyi sötétséget sikerült betuszkolniuk a hátizsákomba, hogy odakinn csak negédes félhomály maradt, amiben már könnyen lehetett tájékozódni. Oda is mentem Morgonhoz, és megszorítottam a kezét:

- Ez nagyszerű ötlet volt tőled, köszönjük szépen!

- Ugyan... - rőffent rám Morgon, aztán egy kicsivel később még hozzátette:

- Azért... majdnem feneketlen.

3. Brekknagy megint kiissza a békás tavat, de most senki sem haragszik rá

A hirtelen kivilágosodott erdőben fellelkesülve folytattuk tovább a keresést. A három mentőkereső alakulat háromfelé vált, hogy hamarabb átfésülhessük az erdőt. Én letettem a hátizsákomat, és nem vittem magammal, mert annyira nehéz lett a sok sötétségtől, hogy alig bírtam megmozdítani. Csak ekkor jutott eszembe, hogy benne maradt a zseblámpám, mégpedig a hátizsák alján a rengeteg sötétség alatt. Ettől kicsit elszomorodtam, de szerencsére Morgonnál volt fáklya, és a lila elefántnál is.

Mi hárman észak felé indultunk, amerre a békás tó van. Ez volt az erdő legszebb és legvilágosabb része, és Pindur napközben gyakran eljött ide, különösen, hogy Világrengető Kelgübagot bosszantsa, merthogy Kelgübag a békás tó partján lakott. Talán azért, mert a városban nem volt egy barátja sem, de lehet, hogy csak azért, mert senkit sem tudott elviselni a maga közelében, csak a súlyzóit, és a homokzsákjait. Itt a békás tónál valóban nem zavarta senki, csak néhány álmatag szerelmes, és persze Pindur.

- Nézzétek - suttogta az elefánt, mikor Kelgübag házához értünk -, ott van!

- Igen - nevettem -, mindannyian tudjuk, hogy ott van Kelgübag kunyhója.

- Nem arra gondoltam - nézett rám sértődötten a lila elefánt -, hanem Pindurra.

- Micsoda? Ott van Pindur? Akkor mire várunk, gyerünk!

- Nyisd ki a szemed, mielőtt odarohansz! - korholt Morgon. - Ne ész nélkül!

Bevallom, akárhogy meresztgettem a szemem, én nem láttam semmi különösét. Igaz, hogy egy kicsit rövidlátó vagyok, de azért talán nem annyira, hogy ne fedezzek fel bizonyos dolgokat. Most sem azzal volt a baj, hogy rosszul láttam, hanem, hogy rosszfélre néztem. Nem Kelgübag viskóját kellett volna bámulnom, hanem azt az irdatlan hatalmas tölgyet, aminek a tövébe építette. Hanem, amikor mégis szemügyre vettem a tölgyet, és észrevettem egy kis csomagot az egyik víz fölé nyúló ágán, majd elállt a lélegzetem. A kis csomag ugyanis Pindur volt, gondosan a fa ágához kötve. Kelgübag pedig a fa alatt szunyókált.

- Ajjaj - vakargattam a fejem -, itt tényleg gond van!

- Igen - mondta a lila elefánt -, Kelgübag elfogta őt.

- Nem szabadott volna annyit bosszantania! - állhatatoskodott Morgon.

- Igazad van - fordultam felé -, de ez most nem segít Pinduron. Inkább azt találjuk ki, hogyan szedjük le onnan!

- Reménytelen - sóhajtozott a lila elefánt -, Kelgübag egyikünket sem kedvel. Ha meglát minket, egyből elkerget, és most nincs itt a kis sárkány sem, hogy megvédjen minket tőle.

- Lehet - mondtam -, de nincs is szükségünk rá. Kelgübagot nem erővel kell legyőznünk, hanem ésszel! Először is, oltsátok el a fáklyákat, nehogy meglásson minket ez az erőművész!

A lila elefánt, és Morgon eloltották a fáklyáikat, aztán felém fordultak:

- Most hogyan tovább? - kérdezte Morgon. - Van valami terved?

- Éppenséggel van, méghozzá nem is akármilyen! - húztam ki magam.

- Hadd halljuk! - indítványozta a lila elefánt.

- Hármónk közül Morgonra haragszik legjobban Kelgübag a múltkori eset miatt a kis sárkánnyal. Tehát Morgon elcsalja Kelgübagot Pindur közeléből, én és az elefánt pedig kiszabadítjuk Pindurt.

- Nagyszerű - tapsolt a lila elefánt -, de melyikünk tud fára mászni?

- Én nem - vallottam be.

- Én sem - lógatta az ormányát a lila elefánt.

- De ha a hátadra állnék, pont elérném azt az ágot, amin Pindur lóg.

- Csakhogy - gondolkodott a lila elefánt -, az ág a víz felé lóg, nem tudunk alá állni.

- Hiszen ott nem mély a víz, alig a térdedig ér - próbáltam megnyugtatni.

- No igen, de rettenetesen hideg, ráadásul tele van gusztustalan békákkal - fanyalgott az elefánt.

- Eddig nem is tudtam, hogy nem szereted a békákat - mondtam a lila elefántnak, - de ha csak ez a baj, akkor ezen lehet segíteni.

- Hogyan? - kérdezte egyszerre Morgon és az elefánt.

- Meg kell keresnünk Csodaszépkirályfi Brekknagyot!

- Brekknagyot? - kérdezték kórusban.

- Igen - bólintottam -, tudjátok, mennyire utálja Brekknagy a békákat, mióta az a tehetségtelen varázslótanonc hatalmas kecskebékává változtatta. A múltkor is kiitta a békás tavat, mert zavarta, hogy a békák jól érzik ott magukat.

- Emlékszem - morogta Morgon -, még most is belenyilallik a hátamba a fájdalom, ha eszembe jut, hogy kellett vödörrel cipelnünk a vizet, nehogy szegény békák elpusztuljanak.

- Ne aggódjatok! - biztattam őket. - Abból az esetből Brekknagy is tanult, most biztosan körültekintőbb lesz. Ha kiszabadítottuk Pindurt, majd megkérem, hogy engedje vissza a vizet a tóba.

- Á, szóval arra akarod megkérni Brekknagyot, hogy igya ki a békás tavat!/? - csapott a homlokához a lila elefánt.

- Pontosan erről van szó! - ismertem el.

- Akkor induljunk máris! - sürgetett a lila elefánt.

- Lassan a testtel! - csitítottam. - Brekknagyot magam is megtalálom, ti inkább maradjatok itt, és figyeljétek Kelgübagot, és Pindurt, nehogy valami baj történjen!

Ebben aztán meg is egyeztünk. Magamhoz vettem egy fáklyát, hogy el ne tévedjek a sötétben, és elindultam megkeresni Csodaszépkirályfi Brekknagyot. Meg kell mondjam, nem volt könnyű dolgom. Abból indultam ki, hogy Brekknagy rettenetesen gyűlöli a békákat, ezért bizonyára az erdő egy olyan szegletében él, ahol békák még véletlenül sem fordulnak elő. Ez a szeglet pedig nem lehet máshol, csakis a lehető legtávolabb a békás tótól. Igen ám, de melyik irányba induljak? Menjek északra, délre, nyugatra, vagy keletre? A város felé nem mehettem, ez biztos volt, merthogy Brekknagyot soha senki nem látta a város közelében. Nem maradt hát más, csak dél, vagy nyugat, ezért dél felé indultam. Amikor már elég messze voltam Kelgübag vityillójától, úgy gondoltam, akár nyugodtan ordibálhatok is, úgysem hallja meg senki az erdőben, ha meg meghallja, az nekem csak jó, ezért kiáltozni kezdtem:

- Csodaszépkirályfi?! Brekknagy, merre vagy?

De hiába kiáltoztam, sehonnan nem jött válasz, pedig közben már az erdőből is kiértem.

- Mégis nyugatra kellett volna indulnom - gondolkoztam hangosan, miközben lehuppantam egy nagy mohos kőre -, erre már biztosan nem találom meg Csodaszépkirályfit.

- Mért ne találná meg? - hallatszott egy hang a fenekem alól. Néztam is kiguvadt szemekkel, hogy ki szólhatott hozzám, de nem láttam semmit, csak a követ, amin ültem.

- Ki szólt? - kérdeztem.

- Én - hallatszott a kő felől.

- Beszélő kő vagy? - csodálkoztam.

- Haha, nagyon humoros! - gúnyolódott a kő. - Nem látod, hogy én vagyok az? Ha lemásznál végre rólam, talán meg is tudnék moccanni!

- Elnézést! - hebegtem, és gyorsan leugrottam a kőről. A kő haragosan megrázkódott, aztán kiemelkedett a földből.

- De hiszen te nem is kő vagy! - kaptam a szájam elé a kezem, mert ahogy kiemelkedett a földből, rájöttem, hogy nem is mohos kőre telepedtem az imént, hanem egyenesen Csodaszépkirályfi Brekknagy hátára. Tudtam, hogy sürges az idő, hamarosan felkel a Nap, és vele együtt Kelgübag is. Addigra ott kell lennünk Brekknaggal, különben nem sikerül a tervünk, és Pindur fogoly marad, ezért gyorsan elmagyaráztam Brekknagynak, hogy mit kell tennie. Brekknagy először vonakodott belemenni, hiszen elég sok rossz emléke fűződött a korábbi békás tó kiívó akciójához, erre elmagyaráztam neki, hogy most nem fog rá haragudni senki, sőt, hősként fogják ünnepelni.

- Hősként engem? - értetlenkedett Brekknagy.

- Persze, hogy téged, csak azt ígérd meg, hogy nem nyeled le a békás tó vizét, hanem, miután kiszabadítottuk Pindurt, visszaengeded az egészet a medrébe!

- Rendben, akkor kezet rá!

Kezet ráztunk, és loholtunk vissza a békás tóhoz. Brekknagy elrejtőzködött a fák között, én pedig jeleztem Morgonnak, hogy kezdheti elcsalogatni Kelgübagot. Morgon szemében huncut fény villant, még sohasem láttam ilyennek. Úgy éreztem, olyasvalamire nyílt most alkalma, amit már régóta tervezgetett, csak a kínálókozó lehetőségre várt, esetleg az alapvetően udvarias természete tartotta eddig vissza attól, hogy megtegye.

Nem tévedtem. Morgon óriási, vén patkányt húzott elő ezeregy zsebű kabátjának valamely rejtett zugából, óvatosan a szunyókáló Kelgübag mögé lopódzott, és a patkányt Kelgübag nyakába hajította. Kelgübag úgy pattant fel, mintha rosszat álmodott volna, és máris éktelen bömbölésbe kezdett. A patkány bebújt a ruhája ujján, és le-fel szaladgált Kelgübag araszos karjain, Kelgübag pedig úgy hadonászott és jajveszékelt, mintha meghibbant volna. Csak nagy sokára sikerült valahogy kiráznia a patkányt a ruhájából. Ekkor vette észre Morgont. Na, Morgonnak sem kellett több, nyakába kapta a lábát, és tekintélyes kora ellenére olyan gyorsan rohant be a fák közé, mint egy haszontalan kisdíák, akit körtelopáson kapott a csősz. Még a fáklyáját is elejtette, mégsem attól féltem, hogy felbukik valamiben a sötétben, hanem hogy Kelgübag mégiscsak elkapja valahogy az erdőben, és miszlikbe aprítja, merthogy Kelgübag, amint felocsúdott, máris utána vetette magát, és vadászkapó módjára üldözőbe vette.

- Gyorsan! - intettem Brekknagynak és az elefántnak. Brekknagy egyetlen hörpintéssel kiitta a békás tavat, az elefánt besétált az alá a faág alá, amihez Pindur volt kötözve, én pedig felálltam a hátára, és kiszabadítottam Pindurt.

Pindur hálásan átölelte a nyakamat, és a fülembe súgta:

- Tudtam ám, hogy eljössz, és nem is haragszom, amiért nem lakhatom nálatok. - Aztán azon nyomban elaludt.

- Szegény - suttogta az elefánt -, biztosan nagyon fáradt lehet.

- Igen - mondtam -, vigyük őt gyorsan haza, hadd aludjon! Brekknagy, kérlek, engedd vissza a vizet a tóba!

- Nem lehet... - qvattyogta Brekknagy -, véletlenül lenyeltem.

- Sebaj - sóhajtottam -, akkor légy szíves, keresd meg Bobofác királyt, és Wilhelm csendőrt, és mondd meg nekik, hogy Pindurt hazavittem az új otthonába: hozzám és Katához.

Brekknagy beleegyezett a dologba. Mi pedig a lila elefánttal hazavittük Pindurt, és lefektettük aludni, majd mi is lepihentünk.

4. Morgon megbetegszik

- Gyere gyorsan! - rohant be másnap reggel a nyitott ajtón keresztül egyenesen a szobámba Fedor postás. - Bobofác király, és a város lakói a főtéren várnak.

- De Fedor - nyújtottam ki a lábam a takaró alól -, nem látod, hogy még alszom?

- Ez igazán másodrendű és teljesen elhanyagolható probléma - pödörte idegesen a bajszát Fedor postás -, a lényeges az, hogy most azonnal jönnek kell Pindurral!

- Ugyan, hisz Pindur is alszik! - figyelmeztettem, de teljesen feleslegesen, mert a következő percben Pindur frissen, kialudtan, szépen felöltözve rohant be a szobába:

- Jó reggelt! - nevetett ránk. - Ugye milyen jól mókáztunk az éjjel? Ma mit játszunk?

Megfordult a fejemben, hogy leteremtsem Pindurt az előbbi megnyilatkozása miatt, de aztán mégis visszafogtam magam. A harag semmi jót nem szül. Inkább én magam is kikászálódtam az ágyból, és komótosan felöltözködtem. Kata, és a lila elefánt még aludtak, nem is ébresztettem fel őket, csak hármasan indultunk a főtérre: én, Fedor és Pindur.

Ahogy a főtér felé közeledtünk, már viszonylag messziről nagy lármát hallottam, mintha az egész város a főtérre tódult volna, és ahogy odaértünk, úgy tűnt, valóban ez a helyzet. Valamivel még többen is voltak, mint a tegnapi éjjeli mentőalakulatok tagjai, ráadásul sokan még elhasználódott fáklyákat szorongattak, amiből arra következtettem, hogy Brekknagy későn találta meg Bobofác királyt és a többieket, ezért ők mindezt Pindurt keresték az erdőben. Bevallom, kényelmetlenül éreztem magam, hiszen én ez alatt az idő alatt békésen szunyókáltam odahaza.

Azonban nem volt sok időm tépelődni, mert ahogy a főtérre értünk, megnyílt előttünk a tömeg, és Fedor postás egyenesen Bobofác királyhoz vezetett, aki egy emelvényen ült. Pindur is jött velem. Persze ő nagyon élvezte a dolgot, én annál kevésbé. Féltem, hogy Bobofác - teljesen jogosan - elmarasztal, amiért nem szóltam a többieknek, hogy Pindur megkerült. Ehelyett azonban Bobofác magához intett, és megveregette a vállamat, majd így szólt:

- Gábor fiam, a város lakói már többször megbizonyosodhattak arról, hogy nem csak a tollad forog jól, hanem az eszed is, és a szíved is a helyén van, és ezt tegnap este ismét bebizonyítottad. Nélküled sohasem sikerült volna Pindurt Kelgübagtól kiszabadítani, pedig ezt a kis kópét mindannyian megkedveltük az alatt a rövid idő alatt, amióta a városunkban él. Furcsa, hogy egyikünk sem gondolt még bele, mennyire nyomasztó lehet neki egyedül lakni a vattacukor házban, de ez máttól máshogy lesz.

- Igen - szóltam közbe -, mert a mai naptól Pindur nálam és Katánál lakik. Befogadtuk őt. - Magamban legalábbis reméltem, hogy mindezt Kata is így gondolja, de amennyire én Katát ismertem, biztos voltam benne, hogy egyetértene velem.

- Nem úgy van az Gábor! - hördült fel Bobofác király. - Pindurt az egész város szereti, és tegnap éjjel is az egész város, legalábbis a java, kereste. Úgy illik tehát, hogy az egész város fogadja be őt.

- Ez hogyan lehetséges? - bambultam értetlenül magam elé.

- Úgy - válaszolta Bobofác -, hogy Pindur a városnál, vagyis a város vezetőjénél, azaz nálam fog lakni a királyi várban, persze csak akkor, ha Pindur beleegyezik.

Ahogy ezt Pindur meghallotta, odarohant Bobofác királyhoz, és össze-vissza ölelgette őt, a város lakói pedig ujjongtak és éljeneztek. Csak én legyintettem szomorúan:

- Sebaj, talán jobb is lesz így mindenkinek!

A tömeg hamar feloszlott. Mindenki fáradt volt már. Az emberek hazamentek aludni. Én is hazamentem. Kata otthon már ébren várt. Szegény, még nem is tudott semmit Pindur sorsát illetően, mert az elefánt olyan mélyen aludt, hogy még cappuccinoval sem tudta felébreszteni, hogy kihúzzon belőle valamit. Ezért aztán, amikor hazaértem és meglátta a szomorú ábrázatomat, rögtön kétségbe esett:

- Nem sikerült megtalálni Pindurt? - rémüldözött.

- De - mondtam bágyatagon.

- Akkor? - érdeklődött Kata. - Valami baja történt?

- Nem - vontam meg a vállamat -, teljesen egészséges, talán ő most a legboldogabb a városban.

- De valami baj csak történt, ha ilyen gyászos hangulatban vagy.

- Baj az nem történt - biggyesztettem le az ajkaimat -, csak Pindur Bobofác királyhoz költözött. - Ezután Katának kimerítően és részletesen elmeséltem, hogyan indult a város Pindur keresésére, hogyan itta ki Brekknagy a békás tavat, hogyan szabadítottuk ki Pindurt, és azt is, hogyan költözött Pindur Bobofác királyhoz a vattacukor házból, vagyis... igazából tőlünk.

- Nem baj, legalább Pindur boldog! - sóhajtott Kata, majd hirtelen felém fordult:

- De mi lett Morgonnal?

- Ajjaj - csaptam a homlokomra -, Morgonról teljesen elfelejtkeztem! Remélem, hogy nem kapta el Kelgübag!

Gyorsan felkaptam a kabátomat, és rohantam Morgon házához. Igen baljós előérzetem volt, és a rossz érzés csak növekedett bennem, ahogy Morgon lakásához közeledtem. Amikor pedig odaértem végre, alig mertem bekopogni. Kop, kop. Két halkat koppantottam az ajtón. Semmi válasz. Kop, kop! Kopogtam újra, hangosabban. Az ajtó nem mozdult. Düb, düb! Dübögtem most már ököllel. Bentről pissenés sem hallatszott. Nem tehettem mást, benyitottam. Az ajtó nyitva volt.

- Morgon sohasem hagyja nyitva az ajtót, ha elmegy hazulról, de ha itthon van, miért nem engedett be? - töprengtem magamban. Benéztem az egyik szobába, benéztem a másikba, majd az állatok közé, de Morgon nem volt se itt, se ott, gyorsan felrohantam hát az emeletre, és bekukkantottam Morgon hálósobájába. Bizony, el is akadt a lélegzetem. Morgon ott feküdt az ágyában, hálósipkával a fején, de olyan rettenetes állapotban, amilyenben még sohasem láttam. A homlokán verejték gyöngyözött, a szemei beestek, a bőre halovány volt, mint a holdsugár, a kezein pedig nagy kék erek meredeztek elő a bőre alól.

- Te vagy az..., Morgon? - kérdeztem kissé idétlenül és félszegen.

- Én hát, nem látod? - nyöszörögte Morgon túlvilági hangon.

- Nem nézel túl jól ki - mondtam az igazságnak megfelelően.

- Csak úgy, ahogy érzem magam - hápogta Morgon.

- Kelgübag? - kockáztattam meg a kérdést.

- Bizony, ő! - bólintott Morgon.

- Elkapott?

- El.

- Ééés... Nagyon megvert?

- Dehogy - könnyezett Morgon -, nem nyúlt hozzám egy ujjal sem.

- De akkor mitől betegedtél ennyire meg? - kérdeztem részvételtjes hangon.

- Hogy mitőőöl? - sipította Morgon. - Kelgübag arra kényszerített, hogy egymagam hordjam tele a békás tó medrét vízzel, mert az az átkozott Brekknagy lenyelte, amit kiszürcsölt belőle.

- A békás tó! - csaptam a homlokomra. - Arról teljesen elfelejtkeztem.

- Köszönöm! - vakkantotta Morgon, és olyan vádló tekintettel nézett rám, hogy magamban azt kívántam, bárcsak Morgon valamelyik állatkája lennék, mert akkor könnyebben elbújhatnék valahová. Mégsem bújtam el, inkább békítő jelleggel megkérdeztem:

- Talán tudok valamiben segíteni?

- Éppenséggel tudsz - tért vissza egy pillanatra Morgon szemébe az élet -, nagyon is tudsz! A múltkor, amikor század magammal hordtam a vizet a békás tóba, egy álló napig feküdtem, mert annyira kínozott a reuma és a hátfájás. Most, hogy senki nem segített nekem, óvatos becslésem szerint is legalább egy hétig fogom nyomni az ágyat. Ez alatt valakinek el kellene látnia az állataimat!

- Ha gondolod, én szívesen ellátom őket! - ajánlottam.

- Rendben - gyúlt fény Morgon szemében -, akkor etesd meg először a legyeket, az iguánákat, a tengeri malacokat, a leopárdokat, a csincsillákat, a mókusokat, a kuskuszokat, a tengelicéket, a villásfarkúakat, a sünöket, a burundukokat, az erszényes mókusokat, és a sirálykákat, azután ki kellene takarítani az akváriumokat, a terráriumokat, a ketrecek, a kalitkákat, és az ólakat. Ha mindezzel végeztél...

- Elég! - szakítottam félbe. - Előbb megyek, és megcsinálom azt, amit eddig elmondtál!

De Morgon nem hagyta abba. Még sohasem ömlött belőle ilyen gyorsan a szó:

- Aztán mosdasd meg a patkányokat, szellőztesd ki a kereskedést, hozz eledelet Kolbász szakácstól, és ne felejtkezz meg...

Mondanom sem kell, a hét végére én is megbetegedtem. Kata egy álló hónapig ápolt odahaza.

5. Fedor postás kézbesít

Egyik reggel különös levelet kaptam, ez állt benne:

Kedves Öcsém!

Ma délután érkezem hozzád, kérlek, készítsd elő azt, amit megbeszéltünk! Ha nem haragszol, elhozom a feleségem, és a gyerekeket is, tudod, hogy szeretnek nálatok játszani. De tudod, hogy nem nagyon ismerem tifelétek a járást, kérlek, gyere ki elé az állomásra!

A te szerető bátyád, Dödöje!

- Ez furcsa - vakartam meg a fülem -, nem tudok róla, hogy van egy Dödöje nevű bátyám, és nem is beszéltem meg senkivel, hogy valamit előkészítek neki.

Gondolkodtam, ahogy csak bírtam, és végül azt eszeltem ki, hogy talán Katáé a levél, márpedig az övé sem lehetett, bár Katának van két bátyja, de egyiküket sem hívják Dödöjének, ráadásul ők sohasem mondják Katára azt, hogy „öcsém”. Ekkor hasított belém a felismerés!

- A lila elefánt! Biztosan a lila elefántot jön meglátogatni a bátyja! Micsoda örömhír!

Rohantam is a lila elefánthoz!

- Nézd - kiáltottam neki, amint megláttam -, a bátyád, Dödöje levelet írt! Azt írja, hogy ma délután jön hozzánk!

A lila elefánt épp egy izgalmas könyvet olvasott a kedvenc karosszékében, de ahogy berontottam hozzá, az ölébe fektette a könyvet és levette drótkeretes olvasószemüvegét is.

- Ez érdekes - morfondírozott az elefánt -, eddig nem is tudtam, hogy van bátyám. Mutasd azt a levelet!

Megmutattam. A lila elefánt végigolvasta, megvizsgálta az írást, aztán visszaadta nekem:

- Ez biztosan nem nekem jött. Én nem vártam senkit ma délutánra. Lehet, hogy a Katáé.

- Nem - ráztam a fejem -, Katáé biztosan nem lehet.

- Akkor nézd meg a címezést - javasolta az elefánt -, hátha rossz címre küldték!

- Tényleg - örvendeztem -, hogy én erre idáig hogyhogy nem gondoltam!

Gyorsan előkerestem a borítékot, amelyben a levél jött, és kibetűztem rajta a címezést.

- Valóban, nem mi állunk rajta címeztként - magyaráztam a lila elefántnak.

- Hanem, ki?

- Galbóc hentes, Mi városunk, Gyepüsor utca 12. - olvastam fel.

- A Galbóc hasonlít a Gáborra, biztosan összetévesztette a kettőt Fedor postás - találgatott a lila elefánt.

- Meglehet - mondtam -, de azért ez furcsa. Fedor még sohasem cserélte össze a leveleket. Mindenesetre ezt a levelet el kell juttatnom Galbóchoz. Megyek is és megkeresem.

El is indultam a Gyepüsor utcára Galbóchoz. Gondoltam, hogy a hentesüzletben találom, ezért rögtön oda mentem. Legnagyobb meglepetésemre Katát találtam egyedül az üzletben.

- Szervusz, Kata! - köszöntem neki.

- Szervusz! - köszönt vissza.
- Mit csinálsz itt egyedül? - kérdeztem.
- Gondoltam - mondta Kata -, megleplek estére egy kis csülkös bablevessel, hiszen tudom, hogy az a kedvenced. Eljöttem Galbóchoz csülökért.
- Egészen elpirultam, és meg is öleltem Katát.
- Tényleg csülkös babot akarsz nekem készíteni? - kérdeztem vágyakozva.
- Igen, és azt is fogok! - nevetett rám Kata.
- Bizony, Katám - öleltem át újra -, nem bántam meg, hogy elvettelek feleségül.
- Remélem is - nevetett újra Kata -, de te miért jöttél Galbóchoz?
- Én? - kérdeztem vissza. - Hm... El is felejtkeztem róla... Egy levelet hoztam Galbócnak. Tényleg, hol van ő?
- Csak hátulra ment a füstölőbe csülökért, rögtön jön - adta tudtomra Kata.
- Akkor jó! - sóhajtottam. - Már attól féltem, elkerültük egymást, pedig fontos levele jött.
- Miféle levél? - tudakolta Kata.
- A bátyja, Dödöje írja benne, hogy ma délután jönnek családotul.
- De miért te kézbesíted a levelet? - csodálkozott Kata. - Talán megbetegedett Fedor postás?
- Nem, de tévedésből hozzánk dobta be a levelet.
- Az nem lehet - ráncolta a homlokát Kata -, mi a város másik végén lakunk, abba a negyedbe Fedor magával sem viszi az itteni leveleket. Tudod, hogy milyen rendszerető! Minden hajnalban külön kupacokba rakja a leveleket, attól függően, hogy a város melyik részébe kell őket elvinnie. Sohasem cserél össze semmit.
- Most mégis összecserélhetett valamit - találgattam -, olykor mindenkivel megesik.
- De Fedorral nem, hidd el nekem! - állt a sarkára Kata.
- Rendben - vontam meg a vállam -, ha te mondod.
- A legjobb lesz, ha megkeressük Fedor postást, és megkérdezzük, hogy mi történt! - határozott Kata.
- Jó - mondtam -, de mi lesz a csülökkel?
- Az ráér! - hurrogott le Kata.
- A levelet leraktam a hentesüzlet pultjára, és Kata után rohantam, mert ő máris útnak iramodott megkeresni Fedor postást. Igazából, én másra sem tudtam gondolni, csak a csülkös babra, de tudtam, hogy milyen Kata, ha a fejébe vesz valamit, ezért inkább megkérdeztem:
- Mégis, merre akarod keresni Fedort?
- A Tekerődös utcában - válaszolta Kata határozottan. - Most reggel kilenc óra van, ilyenkor már ott hordja a leveleket.

Katában ez volt számomra az egyik legmegfejtetlenebb rejtély. Néha olyan szétszórtnak tűnt, mindenről elfelejtkezett, mindent az utolsó percre hagyott, aztán kiderült, hogy igenis tudja, hogy hol, mivel, mennyiért. Én magam is naponta találkoztam Fedor postással, de ha megnyúznak sem tudtam volna megmondani, hol tart a levélhordásban éppen reggel kilenc

órákor, Kata viszont egészen pontosan és magabiztosan tudta. Fedor postást mégsem találtuk a Tekerődzös utcában, pedig minden hurkát, kunkorát, csavarát és tekergőjét bejártuk.

- Ez nem lehet igaz! - morgolódott Kata. - Fedornak itt kellene lennie!

- Itt is van! - mutattam előre, mert Fedor épp akkor karikázott be a Tekerődzös utcába kopott, zöld biciklijén. De olyan nyúzott és zilált volt, mint amilyenek még sohasem láttam!

- Szervusz Fedor! - köszöntem rá hangosan, mikor elbiciklizett mellettünk, de Fedor rám sem hederített. Úgy tett, mintha észre sem vett volna, sőt, az volt az érzésem, hogy valóban nem vett észre, csak minden válogatás nélkül dobálta a leveleket a legkülönbébb postaládákba. Biberinek a Boborinak szólót, Cikóriának pedig a Viktóriának küldött levelet.

- Ez Fedor volt? - csodálkozott Kata. - Alig ismertem rá!

- Nem csodálom - mondtam -, én sem ilyennek ismerem őt.

- Szerintem szaladjunk utána! - ajánlotta Kata. Utána is szaladtunk. Viszonylag hamar utolértük, merthogy igaz, hogy Fedor biciklizett, de közben a leveleket is be kellett dobálnia a postaládákba.

- Fedor! - kiáltottam rá teljes erőből, amikor már majdnem mellette voltam. Fedor egy pillanatra összezavarodott, majdnem leesett a bicikliről, de aztán mégis egyenesbe jött, megállt, és üdvözölt minket:

- Szervusztok! Bocsássatok meg, ha nem vettelek észre benneteket, de egy kicsit zavart vagyok ma reggel.

- Azt mi is észrevettük - mondta nem túl kedvesen Kata -, de miért dobálsz be rossz helyre a leveleket?

- Éppen ez a baj - kunkorodott le Fedor szája -, valaki felcserélte a leveleket.

- Felcserélteee? - ámuldoztunk Katával.

- Igen - zokogta Fedor postás -, a Gábornak szólót a Galbócnak szólóval, a Biberinek írtat a Boborinak írttal, és így tovább.

- De ki tehetett ilyet? - kérdezte Kata.

- Fogalmam sincs - vont a vállát Fedor postás -, még sohasem fordult elő ilyesmi.

- De ha észrevetted a cserét, miért nem cseréled vissza őket? - tudakoltam.

- Már nem lett volna időm - magyarázta Fedor -, ha újra sorba rendezem a leveleket, még holnap este is a mai leveleket hordanám.

- Hm... - simogattam meg a szakállamat - ebben van valami.

- Esetleg mi segíthetnénk! - javasolta Kata. - Ha mi hárman gyorsan sorba rakjuk a leveleket, és széthordjuk, akkor harmadannyi idő alatt végzünk, mint te egyedül.

- Ó - ölelt meg minket Fedor -, valóban megtennétek? Hiszen az csodálatos lenne!

- Akkor álljunk is gyorsan neki! - mondtam, és ki is kaptam egy stóc levelet Fedor táskájából, hogy sorba rakjam őket. Kata is segített, aztán pedig széthordtuk a leveleket. Mind a hárman más-más irányba indultunk, hogy hamarabb végezzünk, de így is este lett, mire mindet széthordtuk. Elköszöntünk Fedortól, és hazamentünk Katával. Gyorsan ettünk egy-két falatot, és le is feküdtünk aludni, hisz mind a ketten emberesen elfáradtunk.

Másnap gyönyörű napsütésre ébredtünk. Kitártam az ablakot, és teleszívtam magam friss reggeli levegővel. Kata egy kis sárga fazékban tejet forralt, a lila elefánt pedig a fürdőszobában borotválkozott. De bizony, ahogy gyönyörködöm a reggeli napsütésben, látom, hogy Fedor postás karikázik el az ablakunk alatt kopott zöld biciklijén, és épp olyan levert, és kiábrándult volt az ábrázata, mint tegnap.

- Fedor - kiáltottam utána -, miért lóगतod úgy az orrod ezen a gyönyörű reggelen?

- Gyönyörű, gyönyörű - gúnyolódott Fedor -, másnak, de nem nekem.

Erre már Kata is felkapta a fejét, és az ablakhoz rohant:

- Hogy mondhatasz ilyet, Fedor? - korholta a postást.

- Ismét megtörtént - motyogta Fedor lehajtott fejjel.

- Micsoda történt meg ismét? - értetlenkedtem.

- Valaki megint összekeverte a leveleket - magyarázta Fedor.

- Ez hihetetlen - sápítózott Kata -, ki tenne ilyet?

- Én magam - húzta vállai közé a fejét Fedor -, attól félek, hogy én magam teszem. Hajnalban, miután sorba rendeztem a leveleket, előfordul, hogy egy pár percre elszundítok. Attól tartok, alvajáró lettem, és álmomban összekeverem a leveleket.

- Ugyan, Fedor - biztattam -, miért tennél ilyeneket? Amúgy én jobb megoldást is tudok erre, mint önmagad vádolója. Holnap hajnalban mi is segítünk neked rendezni a leveleket, és akkor majd elkapjuk a tettest. Most pedig gyorsan álljunk neki széthordani a mai leveleket.

Behívtuk Fedort hozzánk, közösen megreggeliztünk, ittunk egy-egy bögre friss tehéntejet, majd a konyhaasztalon sorba raktuk a leveleket, és széthordtuk őket. Most a lila elefánt is segített a kézbesítésben, és sokkal korábban végeztünk, mint előző nap, mégis sokkal jobban elfáradtunk. Le is feküdtünk korán aludni, hogy hajnalban meheünk a királyi várba, ahol a postahivatal is található, hogy segítsünk Fedornak.

Kora hajnalban készen is álltunk mind a hárman: én, Kata, és a lila elefánt. Elmasíroztunk a királyi várba és megkerestük Fedort. Fedor már javában rendezgette a leveleket. Nekünk alig maradt 134, amit el kellett rendezni. De igazából nem is a levélpakolás miatt jöttünk, hanem amiatt, ami utána történik. Látszólag elköszöztünk Fedortól, és mentünk a dolgunkra, valójában azonban elbújtunk a függöny mögött. A lila elefántnak kicsit kilógott az ormánya, de nem volt nagyon feltűnő. Fedor is úgy tett, mint minden reggel. Ránézett az órájára, hangosan megállapította, hogy ma is korábban végzett a levélrendezéssel, és még van 3 perc, 49 másodperce aludni, mielőtt elkezdi a kézbesítést. Ezzel le is huppant a karosszékébe, és már hortyogott is.

Kisvártatva nyílt a postahivatal ajtaja, és egy aprócska fiú surrant be rajta, tetőtől talpig pizsamában. Gyorsan odalopódzott a levelekhez, és huncut mosollyal az arcán elkezdte őket összecserélni. Amarilláét Anasztáziáéra, Redemptoráét Szederindáéra, és így tovább.

- De hiszen ez Pindur! - suttogta Kata a függöny mögött, de Pindur mégis meghallhatta, mert felkapta a fejét és az ajtó felé rohant, de akkor mindhárman kiugrottunk a függöny mögül és Fedor postás is az ajtó elé ugrott, mert most nem aludt ám, csak úgy tett, mintha aludna.

- Hohó! Innen egy tapodtat sem! - állította meg Fedor postás az ajtó felé igyekvő Pindurt. Pindur lehajtotta a fejét, sőt igyekezett annyira összegubózkodni, amennyire csak lehet, hogy ne is lássuk őt, de bizony láttuk, és tudtam jól, hogy most haragudnunk kellene rá, de ahogy ott

állt, szárnyaszegetten, nemigen vitt rá egyikünket sem a lélek, hogy lekapjuk őt a tíz körméről. Ehelyett inkább odamentem hozzá és megöleltem:

- Pindur, Pindur - suttogtam a fülébe -, miért csináltad ezt?

- Én nem akartam rosszat - hüppögte Pindur -, csak olyan hatalmas ez a palota és mindenki dolgozik benne. Csak játszani akartam valakivel.

- Ugyan - mosolyodott el Fedor -, hiszen annak van okosabb módja is.

- Tényleg? - kapta fel a fejét Pindur.

- Persze - nevetett Fedor -, ha mindenképp postást akarsz játszani, inkább segíts nekem kihordani a leveleket! Kapsz te is egy zöld biciklit, meg egy igazi postástáskát. Jó lenne?

Válasz helyett Pindur Fedorhoz rohant, a nyakába borult, és össze-vissza ölelgette. Aznap már együtt hordták a leveleket, és azóta mindig együtt hordják. Pindur meg is kapta Bobofác királytól a megtisztelő kispostás címet. Szóval végül mindenki jól járt, csak én sajnáltam a csülkös babot, amit végül nem főzött meg Kata. Hanem a hét végén, mikor a horgászásból mentünk haza a lila elefánttal, már az utca végéről mennyei illatot éreztem. Össze is futott a nyál a számban. Mondtam is az elefántnak, hogy siessünk haza, hátha Kata főzött valami finomat. Bizony, valóban tőlünk jött a jó illat. Igyekeztem is a konyhába, hogy meglessem, milyen csodálatos ételt készített az én kedves Katám, hát látom ám, hogy az asztalon egy hatalmas tálban csülkös bab gőzölög, méghozzá két akkor csülökkel, hogy abból egy is sok lett volna hármunknak.

- Kata, te egy angyal vagy! - mondtam szerelmesen a feleségemnek, odamentem hozzá, megöleltem, és megcsókoltam, és talán még most is ölelném, ha nem féltem volna, hogy kihűl a bab.

6. Szutyori cukrász, és feltaláló

- *Szutyori cukrász, és feltaláló* - olvasta egyik reggel Balbóc Szutyori cégérét. A feliratot nemrégiben egészítették ki. Eddig csak annyi állt itt, hogy *Szutyori cukrász*, és mivel Balbóc suszter Szutyori cukrászhoz jött, és nem Szutyori cukrász, és feltalálóhoz, elolvasta újfent a cégért. De a cégér csak azt volt hajlandó hirdetni, amit az ímént: *Szutyori cukrász, és feltaláló*. Az éles szemű Balbóc figyelmét azonban nem kerülte el, hogy az utolsó szavakat nemrégiben festette fel valaki, még hozzá igen hanyagul. Míg a cukrász szép kacifántosan, gondosan volt felpingálva, addig az „és feltaláló” feliratot csak úgy odamázolta valaki. Ha az ember nem nézte meg olyan alaposan, mint Balbóc, akár azt is olvashatta volna ki ebből a macskakaparásból, hogy „és faltaláló”, vagy azt, hogy „éh feltaláló”.

Balbóc tehát arra a következtetésre jutott, hogy Szutyori maga változtatta meg a cégérét. Gondolta, ennek utánanéző. Be is kopogott Szutyorihoz:

- Üdvözlég egykomám, te nagy faltaláló!

- Nem faltaláló, hanem feltaláló! - hörögte Szutyori, miközben épp ragacsos kezeit törölgetve próbált kikászálódni az edényei közül, hogy Balbóccal kezét foghasson.

- Aztán mitől lettél te egyszerre feltaláló? - érdeklődött Balbóc.

Szutyori levette fehér sipkáját, szögre akasztotta lisztes fehér köpenyét, és a szomszédos helyiségbe terelgette Balbócot:

- Gyere, gyere! Nézd meg magad is a legújabb találmányomat.

Balbóc még a szemét is befogta, hogy csak akkor lássa meg a találmányt, ha már odaértek, és annál nagyobb legyen a meglepetés. De amikor Szutyori szólt neki, hogy most már leveheti a kezét a szeméről, hegyesre pödrött bajsza az ég felé meredt a csodálkozástól.

- De Szutyori! Ez egy közönséges robot, bármelyik üzletben lehet ilyet kapni!

- Tévedés - helyesbített Szutyori -, ez nem egy közönséges robot. Ez egy sütirobot.

- Sütirobot? - borzolta össze embertelenül sűrű szemöldökét Balbóc. - Nem ettél te tegnap este valamit, ami megféküdte a gyomrodat, édes egykomám?

- Majd nem fogsz így beszélni - húzta ki magát Szutyori -, ha megtudod, mire képes ez a szerkezet!

- Tudod mit? - mosolygott magában Balbóc. - Most már igazán kíváncsivá tettél. Lássuk csak!

Szutyori nem is maradt rest. Honnan, honnan nem, pillanatok alatt elővarázsolt néhány tojást, egy kis lisztet, cukrot, vaját, és mindenféle finomságot, ami egy süteményhez kell, bedobálta őket a robotba, és megnyomott egy gombot. A gép szörnyű zakatolásba és kerepelésbe kezdett, majd pöffent egyet, és sűrű fekete füst szállt fel belőle. Balbóc olyan jóízűt nevetett, hogy még a könnye is kicsordult:

- Hát, hallod-e édes egykomám, ez nem a legnagyobb találmány, amit életemben valaha láttam!

- Várj csak, várj! - zsörtölődött Szutyori, majd lenyomott egy kis kallantyút, és a robot egy szelet ínycsiklandozó süteményt köpött ki magából. - Ehhez mit szólsz?

Balbóc ezúttal tényleg meglepődött. Kezébe vette a süteményt, és nagyot harapott bele:

- Ez nagyszerű - csámcogta -, te tényleg egy zseni vagy, Szutyori!

- Végre, hogy belátod - dagadt Szutyori melle a büszkeségtől -, csak arra kérlek, hogy egyelőre maradjon a gép a kettőnk titka. A többieknek majd akkor beszélek róla, ha már tökéletes lesz.

- Persze, persze - fogadkozott Balbóc -, nem beszélek róla senkinek, hiszen ismersz.

Ezzel elköszönt, és sietősen távozott. Balbóc mindent meg is tett, hogy ki ne tudódjon Szutyori titka. Még Szifánia kisasszonynak is azt mondta, mikor meglátta az erkélyén:

- Milyen kár, kedves kisasszony, hogy egyelőre nem árulhatom el, milyen nagyszerű süteménykészítő gépet talált fel Szutyori cukrász, pedig akkor meghívhatnám kiskegyedet egy szelet gépi süteményre.

Mondanom sem kell, másnap reggelre mindenki tudott Szutyori csodálatos találmányáról, és mire Szutyori kinyitotta a cukrászdáját, kilométeres sorokban várakoztak az emberek, hogy megkóstolhassák a Szutyori féle csodasütit.

Én is beálltam a sorba, mert nagyon kíváncsi voltam rá, hogy tud egy gép finomabb süteményt sütni, mint Szutyori. Vittem magammal kosarat is. Gondoltam, viszek haza Katának és az elefántnak egy kis süteményt, ők is hadd kóstolják meg. Amíg a sorban álltam, írtam is egy verset a kedvenc süteményeimről. Valahogy így hangzott:

*Ó, mézes, túrós tésztakötemény,
Banánkuglóf, dinnyetorta,
Hogy szeretlek én.*

Na jó, nem ez volt a legszebb vers, amit életemben írtam, de azért egynek elment. Épp azon gondolkodtam, hogy Szutyorinak ajándékozom a verset a süteményekért cserébe, amikor végre sorra kerültem:

- Jó reggelt, Szutyori! - üdvözöltem a cukrászt.

- Jó reggelt! - vakkantotta Szutyori. Szemmel láthatólag nagyon dühös volt ma reggel.

- Valami talán nincs rendben? - kérdeztem ártatlanul.

- Hogy nincs rendben? Hogy valami nincs rendben? - sipította Szutyori. - Ezt a Balbócot megfojtom, ha a kezeim közé kapom.

- Ugyan - rémültem meg -, miért tennél ilyet?

- Mondtam neki - okított ki Szutyori -, hogy senkinek ne említse a gépet, amíg nem tökéletes. Attól félek, hogy túlterhelem, és tönkremegy. Nézd meg, máris milyen állapotban van!

Mondani akartam, hogy jó, megnézem, de addigra Szutyori már rég a géphez terelt. Valóban ijesztő látvány volt, meg kell hogy mondjam. Orrán-száján, de minden létező kis résén és repedésén keresztül is füst szivárgott, és az egész gép vörösen izzott.

- Szerintem jobb lenne, ha egy kicsit hagynád pihenni! - javasoltam. - Inkább viszek olyan süteményt, amit te magad sütöttél.

- Nem lehet - szomorodott el Szutyori -, egész reggel csak a gépbe tömködtem az alapanyagokat, nem maradt időm sütni.

- Sebaj - legyintettem -, akkor majd visszajövök holnap.

- Talán az lenne a legjobb - értett velem egyet Szutyori. Ebben aztán meg is állapodtunk. Úton hazafelé vettem pár finomságot, hogy mégse üres kézzel menjek haza. Katának például vettem egy marcipán rudat, mert tudtam, hogy nagyon szereti. De másnap, ahogy megbeszéltük, ismét elmentem Szutyorihoz. Szerencsére már nem állt olyan nagy sor, mint előző nap.

- Úgy látszik - gondoltam -, hogy mifelénk még három napig sem tart egy csoda. De lehet, hogy Szutyori még örül is neki.

Ezzel szemben, mikor sorra kerültem, észrevettem, hogy Szutyori ma különösen levert és kedvesezett. Még hatalmas lepényre emlékeztető kerek arca is mintha soványabb lett volna ma egy kicsit. Meg is kérdeztem, hogy mi a baja, de Szutyori csak a fejét rázta:

- Nem lesz ez így jó, Gábor!

- Miért nem? - kérdeztem.

- Gondold el - válaszolta Szutyori -, hogy feltalálsz egy gépet, amelyik megírja helyetted a verseket, és neked csak a szavakat kell belepakolnod egész álló nap.

- Az szörnyű lenne - nyeltem egyet.

- Látod - nézett rám Szutyori szomorú szemekkel -, így vagyok vele én is.

- Amennyiben?

- Amennyiben a sütés is művészet - hajtotta le a fejét Szutyori. - Gábor, ettél te már az én süteményeimből?

- Persze, még hozzá nagyon jókat ettem - mondtam az igazságnak megfelelően, és minden túlzás nélkül, hiszen az egész város tudta rólam, hogy mennyire szeretem a gyomromat finomságokkal megtölteni.

- Akkor érezned kellett - lelkesült át Szutyori -, hogy azok a sütemények nem csak krémmel voltak megtöltve, hanem szívvel és lélekkel is.

- Igen - bólintottam -, ez így van, hiszen tudod, több verset is írtam a süteményeid nagyszerűségéről emlékszel arra, amelyik így kezdődött:

*Ó, kicsi krém,
Bár lennél enyém ...*

- Igen, emlékszem - válaszolta Szutyori. - Látod, milyen jó, hogy mi művészek megértjük egymást!

Mivel valóban átéreztem Szutyori nehéz helyzetét, törni kezdtem a fejem, hogy hogyan lehetne rajta segíteni. Hirtelen eszembe is jutott valami, amit én jó megoldásnak gondoltam:

- Tudod mit, ha nem hagy téged kibontakozni, egyszerűen törd össze a gépet!

- Az lehetetlen! - sápadt el Szutyori.

- Miért lenne lehetetlen? - kérdeztem. - Ha nekem lenne versíró gépem, amelyik nem hagyna verset írni, én összetörném.

- Csakhogy - kulcsolta össze a kezeit Szutyori -, a gép is az én művem. Legalább annyi munkám van benne, mint a legkülönlegesebb receptemben.

- A diós-lekváros piskótában? - nyeltem egyet.

- Abban bizony - helyeselt Szutyori.

- Akkor megértelek. Ezt a gépet nem szabad elpusztítani.

- Mégis, mit kezdjek vele? - nézett rám Szutyori ártatlan, kérdő szemekkel.
- Mi lenne, ha elajándékoznád? - pattant ki fejemből az isteni szikra.
- Elajándékozni? - morfondírozott Szutyori. - Ugyan, kinek tudnám elajándékozni?
- Esetleg egy kevésbé jó cukrásznak, aki biztosan nagy hasznát venné, és onnantól ő is Szutyori féle csodasütit árulhatna. A te nevedet is jobban megismernék.
- Gábor - borult a nyakamba Szutyori -, te egy zseni vagy! Nem is tudom, hogy nem gondoltam erre magam is! Csak egy bökkenő van - tette hozzá kicsit később -, az, hogy én vagyok az egyetlen cukrász a városban.
- Akkor ajándékozd Bobofác királynak. Szerintem nagyon jó néven venné! - javasoltam.

Szutyori megigazította a sapkáját, ami nála az erős gondolkodás jele volt, aztán a tenyerembe csapott:

- Rendben van, Gábor! Ezt fogom tenni.

Így aztán Szutyori másnap felkereste Bobofác királyt, és ünnepélyes keretek között megajándékozta a süteménysütő géppel. Bobofác annyira örült az ajándéknak, mint egy kisgyerek a potya csokinak, ki is tüntette Szutyorit mi városunk érdeméremmel, ami hatalmas kitüntetésnek számít mifelénk. Ezen kívül Szutyori megkapta a fő királyi cukrász címet is, amelyet előtte még senki nem viselt a mi városunkban, csak Gasztor Kürtöskalácstekerész három emberöltővel ezelőtt.

Mondanom sem kell, Szutyori teljesen meghatódott, és a következő napokban olyan ihletetten dolgozott, hogy a süteményeit nem volt szíve megenni az embereknek, annyira gyönyörűek voltak. Én magam is akartam tőle venni egy szelet Rigó Jancsit, erre egy formás kis csokirigót kaptam tőle mazsola szemekkel. Egy szóval, mindenki jól járt, és az élet kezdett visszatérni a tőle megszokott, normális kerékvágásba, ám újra elközelgett a nap, amikor az egész város felbolydul, és amikor még a szélkakasok is lejönnek a háztetőkről, hogy közelebbről megismerhessék a látványosságokat. Ez a különös nap Bobofác király születésnapja volt. Bobofác sohasem szerénykedett, ha a születésnapja megünnepléséről volt szó, hiszen szerette a csinnadrattát, de a mi városunk lakói pedig őt magát szerették, ezért ki is tett mindenki magáért. Balbóc például olyan rámás csizmát készített neki az idén, amellyel kétszer körül lehet járni a világot, mégsem kopik el. Pindofa ezermester pedig egy kakukkos órát készített neki, amelyik minden órában eljátszotta Bobofác kedvenc dallamát, valamint bemondta a legfrissebb híreket és az időjárás jelentést. Csak Szutyori volt nagy gondban. Fel is keresett egyik délután:

- Gábor - vágódott ki a szobám ajtaja, hogy aztán Szutyori beeshessen rajta -, azonnal segítened kell!
- Muszáj éppen most? - húztam el a számat. - Pont most jutott eszembe egy nagyszerű gondolat az új szonettemhez, amelyet Bobofác születésnapjára írok.
- Látod, te is! - huppant le mellém a heverőre Szutyori. - Te is készítesz neki valami nagyszerű ajándékot, csak én nem.
- Ugyan, miért ne készítenél neki valamit? - kérdeztem.
- Mert nincs semmi ötletem - panaszkodott Szutyori.
- Készíts neki egy rumos dió tortát! - ajánlottam.
- Azt kapott tavaly - legyintett Szutyori.

- Akkor egy mandulatortát aszalt szilvás krémmel, és Horácia öntettel - próbálkoztam újra.
- Azt meg tavaly előtt kapott - vonta meg a vállát Szutyori.
- De Szutyori! Te még legalább ezerféle tortát tudsz készíteni. Süss neki akármit!
- Nem érted, Gábor - rázta meg a vállam Szutyori -, tavaly még süthettem neki egy egyszerű tortát, és tavalyelőtt is, de most már fő királyi cukrász vagyok. Most már nem süthetek neki akármit. Valami különleges kell, olyasmi, amit még nem látott a világ!
- Megvan! - kiáltottam fel. - Készíts neki egy gigászi méretű tortát a süteménysütő géppel! Az valóban királyi ajándék lenne.
- Nagyszerű! - csapta össze a kezeit Szutyori. - Csak azt nem tudom, milyen ürüggyel kérjem vissza a gépet Bobofáctól.
- Nyugodj meg - mondtam -, ezt majd Pindur elintézi.

Úgy is történt. Ahogy Szutyori elbúcsúzott tőlem és befejeztem a szonettet, felkerestem Pindurt a királyi várban, és megkértem, hogy kérje meg Bobofácot valamilyen ürüggyel, hogy a süteménysütő gépet vitesse ki a főtérre. Pindur, mivel érezte, hogy itt valami nagy móka készül, azonnal rá is állt a dologra, így az ominózus nap előtti éjjelen a süteménysütő gép a főtéren pihent. Azaz, csak pihent volna, de ahogy lecsendesedett a környék és az emberek elmentek aludni, mi ketten Szutyorival elkezdtuk feltölteni a gépet cseresznyével, mazsolával, cukorral, karamellel, tojással, liszttel, mindenféle gyümölccsel, és rengeteg odaadással.

A gép zakatolni kezdett. Kicsit nehézkesen indult, de aztán egyre jobban felgyorsult, szinte felforrt körülötte a levegő.

- Egy kicsit aggódok - rágta a körmeit Szutyori -, még sohasem készítettem ennyi adagot egyszerre a géppel.
- Ne félj - nyugtattam -, minden rendben lesz! Ha jól számolom, éppen Bobofác király reggeli körmenetének kezdetére lesz kész a gigászi torta.

- Bár igazad lenne! Bár igazad lenne! - sópáncodott Szutyori, és közben fel-alá járkált a főtéren. Meg is tudtam érteni, mert amikor a gépre pislantottam, már magam sem voltam olyan biztos a dolgomban. A gép ugyanis egyre jobban felmelegedett. Már-már vörösén izzott.

Reggel aztán a főtérre tódult a város népe, még Dorkor is, pedig ő nagyon ritkán mozdult ki otthonról. Mindenki látni akarta Bobofác király különleges, ünnepi reggeli körmenetét, ami mégiscsak máslymen volt, mint a többi, hétköznapi körmente. Bizony, volt is ott látnivaló bőven. Először díszegyenruhába öltözött katonák masíroztak ki a királyi vár kapuján, aztán csodaszép táncos tündérlányok, majd itáliai zászlódobálók, és végül maga Bobofác király, gyöngykirakásos hatlovas hintóján, mellette pedig Pindur ült délcegen.

- Nem kellene már készen lennie a tortának? - súgtam Szutyori fülébe.
- De igen - törölgette a homlokát Szutyori -, a gép már teljesen átvörösödött.

Közben elkezdődött az ajándékok átadása. Mindenki megtapsolta Balbóc csizmáját és Pindofa kakukkos óráját, és a többi remekművű ajándékot is, Bobofác pedig majd kicsattant az örömtől. Hanem, amikor Szutyorira került a sor, ő csak reszketve a gépre mutatott, amelynek már rég ki kellett volna dobnia magából a világ leghatalmasabb és legszebb tortáját, de nem dobott ki az semmit, csak izzott és izzott. Hosszú és nehéz percek következtek. Hogy oldjam valamiképp a feszültséget, felolvastattam Katával a szonettet, merthogy én köztudottan sohasem szoktam a saját verseimet szavalni, és ekkor... Ekkor hatalmas dördülés hallatszott. Az

emberek ijedten szaladtak szerteszét, a gép pedig apró darabjaira robbant szét. Mindenki megnémult és mind Szutyorira bámultak vádló tekintettel. Csak Pindur kiáltott fel:

- Esik! Nézzétek, esik az eső!

Valóban, nagy rózsaszín cseppek hullottak az égből és hatalmas szemű cseresznyék. Karamell és porcukor, édes krém és csokimáz szemerkezt. Szépen lassan be is borított mindent, a házakat, az utca macskaköveit, Szifánia muskátlijait, Bobofác király hintóját, az emberek ruháját, a kis templom tornyát, és a tortaeső csak esett, csak esett, mintha nem akarna sohasem elállni.

- Milyen gyönyörű! - csapta össze a kezeit Bobofác király, majd a házakra mutatott. Most már én is észrevettem, milyen szépek. Minden házat csillogó cukormáz borított, a cserepeken cseresznyeszemek ültek kis tejszínhab párnácskákon, az ablakpárkányokra csokimáz szilárdult, és az egész város a legkülönbözőbb színekben pompázott. Volt ott okkersárga citromkrém, gesztenyebarna karamell, hófehér tejszín, égszínkék szilva, és áfonyalila. Mintha az egész város egyetlen hatalmas tortává változott volna. Bobofác király szeme sarkában könnycsepp jelent meg, fiatalosan lehuppant a hintójáról, odament Szutyorihoz és átölelte. Szutyori melle pedig dagadt a büszkeségtől. Nem is csoda. Szerte az egész világon nem akadt még egyetlen cukrász sem, aki egy egész várost tortává varázsolt volna. Jöttek is a fotósok, riporterek mindenfelől, hogy megörökítsék a város látványát a világ legnevesebb újságai számára, és hogy riportot készítsenek Szutyorival, a világ legkiválóbb királyi cukrászával. Akkor volt a jövés-menés a mi városunkban, mint még soha, de egyszer mindennek vége szakad.

A látogatók ugyanis mindannyian meg is akarták kóstolni a látványos finomságokat, ezért titokban, amikor nem látta senki, le-letörtek egy-egy darab csokoládét vagy cukormáz borítást, és a város pár héten belül ugyanúgy nézett ki, mint annak előtte. Nyoma sem volt a nyalánkságoknak. Elmentek a riporterek, a fotósok, a turisták is, de azért mi még sokáig emlékeztünk Szutyori remekművére, és még hosszú évekig mindenki lekapta a fejéről a kalapját és meglengette előtte, ha meglátta őt.

7. Ki vitte el Alorit Lorionból?

Különös, sápadt arcú, nyúlánk idegen érkezett a városunkba. Földig érő kabátot viselt, a kezében pedig fehér gombos sétapálcát szorongatott. Időnként ide vagy oda bökött vele, és olyankor azt mondogatta:

- Szép... ez is szép... meg az is.

Csak aztán általában hozzátette:

- Kár, hogy tolvajok építették!

Ezt aztán nem hagyhattuk szó nélkül. A mi városunkban nincsenek tolvajok, így nem is építhették tolvajok a várost. Ezt elsőnek Pindófa ezermester mondta meg a nyurga idegennek, amikor az éppen az üzlete előtt sétált.

- Hogy mondhat ilyen ostobaságokat? - sipítozta az aprócska, vékony kis Pindófa céna-hangján.

Az idegen elnézett Pindófa feje felett, majd megköszörülte a torkát, és így szólt:

- Elnézést? Szólt hozzám valaki?

- Igen - mondta Pindófa -, én szóltam, és azt hiszem, hogy nyugodtan állíthatom, hogy a város összes lakójának a nevében.

- Talán sértőnek érezte valamely megnyilatkozásomat? - gúnyolódott az idegen. Eddigre többen a vitatkozók köré gyűltek, de ez csak még több bátorságot adott a szerény Pindófának:

- Igen, mindannyian sértőnek találjuk, hogy tolvajnak nevezi a város lakóit.

- Hahaha - kacarászott az idegen -, nem nevezném magukat annak, ha nem lennének azok.

- Bizonyítsa be! - kiabálták többen a megjelentek közül. - Bizonyítsa be, vagy hallgasson!

Világrengető Kelgübag, aki ki tudja, honnan került elő, még azt is hozzátette:

- Bizonyítsa be, vagy megropogtatom a csontjait!

- Uraim, nálam erőszakkal nem mennek semmire - húzta ki magát a nyúlánk idegen -, én ugyanis Felferon vagyok, Lorion külügy és bűnügyi minisztere. Ha én egyszer azt mondom, hogy a város lakói tolvajok, akkor azt be is tudom bizonyítani.

Az idős Tádeusz tanácsos, aki jól hallotta az imént beszélgetést, most az idegen védelmére kelt:

- Most ugyebár az utcán vagyunk, emberek? Nos, az utca nyílt fórum, tehát mindenki elmondhatja itt a véleményét, még akkor is, ha azt mi történetesen sértőnek találjuk.

- Halljuk hát! - morogta Kelgübag, aki úgy látszik, mégiscsak szívén viselte a város ügyeit.

- Halljuk! - harsogták többen is.

Az idegen megköszörülte a torkát, majd belefogott a mondókájába:

- Talán nem tudják, de lór nyelven Lorion boldogságot jelent. Azért kapta ezt a nevet a föld, ahonnan jöttem, mert a lakói mindig szeretetben és békességben éltek egymással. Nos, ez az állapot mintegy ötven évvel ezelőtt megszűnt. Lorion egyik pillanatról a másikra sivár és végletekig unalmas hellyé változott. Aki tudott, el is költözött onnan, akinek pedig maradnia kellett, azok mára megfásult, szürke emberekké váltak.

- Mi közünk nekünk mindehhez? - rázta az öklét Kelgübag.

- Ha hagyják, rögtön elmondom - mondta sértődötten az idegen -, szóval: Lorion vezetősége arra a következtetésre jutott, hogy a város elszürkülése összefüggésbe hozható Alori eltűnésével.

- Ki az az Alori? - érdeklődött Pindófa.

- Alori a város szerencsehozó papagája... volt, míg mintegy 10 évvel ezelőtt el nem lopta valaki. Máig napig nem találtuk meg a tolvajt, de én nem hiába vagyok külügy és bűnügyi miniszter, mihelyst megbíztak a tolvaj felkutatásával, tudtam, hogy Alorit és a tolvaját a világ legboldogabb városában fogom találni, hiszen a tolvaj Alorival együtt Lorion mérhetetlen boldogságát vitte magával.

- Hm... és a mi városunk lenne a világ legboldogabb városa, a mi városunk lakói pedig a tolvajok? - vonta le a végkövetkeztetést Tádeusz tanácsos.

- Valószínűsíthető, hogy egyetlen ember követte el a lopást, de a város megbízásából, ezért a város minden lakóját tolvajnak tekintem! - kopogtatta a macskaköveket fehér gombos sétapálcájával az idegen.

- Ezek olyan vádak - bökött Tádeusz az idegen mellkasára -, amelyeket mindenképpen Bobofác király elé kell terjeszteni, és ha a legcsekélyebb valószínűsége is van annak, hogy az itt felhozott vádaknak bármennyi valóságtartalma van, akkor azt törvényszerűen kivizsgáljuk, és ítéletet hozunk. Addig pedig kérem, hogy ne hangoztasson semmiféle, a város becsületét sértő megjegyzést!

Az összegyűlték többsége semmit nem értett abból, amit Tádeusz tanácsos mondott, de a hangsúlyából arra következtettek, hogy őket védi, ezért mindenki éljenezni kezdett, mikor az idős úr befejezte a mondókáját. Csak az idegen húzta el sértődötten a száját:

- Rendben, ha itt ez a szokás, vigyük az ügyet a király elé!

Tádeusz tanácsos, Kelgübag, Pindófa és a többiek Bobofác királyhoz kísérték a Felferon nevű idegent. Felferon a király előtt is előadta a vádjait.

- Jól van - hümmögte Bobofác, mikor mindent végighallgatott -, de ma többet nem foglalkozhatom a te ügyeddel, még sok dolgom van.

Ezzel intett az összegyűltéknek, hogy elmehetnek. El is vonult szépen, sorban mindenki. Azonban Bobofácnak nem is volt ám olyan sok dolga, mint mondta. Délre végzett mindennel. Leporolta kedvenc föliánsait, játszott egy kicsit Pindurral, sétálgatott a kertben, aztán aláírt néhány nagyon fontos papirost arról, hogy a mi városunkban lehetőleg minden továbbra is úgy menjen, mint idáig, mert most minden jó úgy, ahogy van. A papírokról azonban ismét eszébe jutott a különös idegen. Felferon megjelenése sokkal jobban felkavarta, mint ahogy mutatta. Valójában nem is tudta hova tenni őt, de abban biztos volt, hogy valahol már látta. Leült hát kedvenc karosszékébe, és egész délután törte a fejét, de nem jutott semmi eredményre, ezért aztán éjjel sem tudott aludni egy szemhunyásnyit sem, csak forgolódott baldachinos ágyában, és egyre azon törte a fejét, honnan is ismeri Felferont. Csak reggel felé nyomta el kicsit az álmot.

Arra ébredt, hogy Felferon fehér gombú sétapálcájával az ablakát kopogtatja, és közben egyre azt harsogja:

- Tolvaj! Mind tolvajok vagytok!

Riadtan ült fel az ágyában, de nem látott sehol senkit.

- Huh, csak álmodtam! - sóhajtott fel, aztán úgy, ahogy volt, királyi pizsamájában lerohant a fötérre, és elrikkantotta magát:

- Azonnal hozza ide valaki Katát, Gábor költőt, és Morgont!

Lett is nagy sürgés-forgás pillanatokon belül. Aki csak meghallotta Bobofác kiáltását, elkezdett rohanni, ki hozzám és Katához, ki Morgon házához. Ki is rángattak mindhárunkat az ágyból, és elcibáltak Bobofác király színe elé.

Bobofác a nagy trónteremben várt ránk, roppantul zaklatott lelkiállapotban. El sem tudtuk képzelni, hogy mi van vele. Fehér szakállá csapzott volt, szemöldöke kócos, arca beesett és ráncos. Mintha nem is a király ült volna velünk szemben, hanem egy vénségesen vén öregúr.

- Szervusztok! - üdvözölt minket a király. Mi is köszöntünk neki, aztán Bobofác körülnézett, hogy biztosan nincs rajtunk kívül más a trónteremben, és előadta, miért hivatott minket:

- Biztosan hallottatok már a különös, sétatálcás idegenről, aki megvádolta a városunkat.

Természetesen mindannyian ismertük a történetet töviről hegyire, hála Szentelenné komám-asszonynak, aki gyorsabban vitte a hírt a városban, mintha bemondta volna a rádió, ezért csak bólintottunk, Bobofác király pedig folytatta a mondanivalóját:

- Gondolom azt is tudjátok, hogy a város alaptalanul lett megvádolva.

- Persze, hogy tudjuk! - bólintottam.

- Ugyanis... - sütötte le a szemeit Bobofác -, én loptam el Alori madarat.

- Hogyan? - kérdeztük egyszerre kimeredt szemekkel.

- Az úgy volt... - kezdte Bobofác, de látszott rajta, hogy nagyon erősen gondolkodik, és nem találja a megfelelő szavakat.

- Tehát, amikor megláttam az idegent, rögtön tudtam, hogy már láttam valahol, de egészen ma reggelig nem jöttem rá, hogy hol. Reggel viszont minden eszembe jutott.

Katával egymásra néztünk, aztán Morgonra. Mindhárman sejtettük, hogy most valami olyasmit fogunk megtudni Bobofác király múltjából, amit mélyen eltemetett magába, és nagy bizalom jele, hogy most pont velünk, hárunkkal akarja megosztani a titkait.

- Akkoriban még tíz év körüli legényke voltam - folytatta Bobofác -, és én is elkövettem néhány csintalanságot. Azt hiszem, a szüleimmel együtt jártam Lorionban, és megtetszett egy piros és kék színű hatalmas arapapagáj, amit egy magamfajta legényke hurcolt mindenfelé keresztül a városon. Nos... én akkor még nagy kalandor voltam, nem ilyen nyugodt öregember, mint most, és mindenképpen szerettem volna megsimogatni a papagájt, de az a suhanc, aki körbehordozta egy kalitkában, nem engedte. Úgy emlékszem, hogy akkor egy kis időre elszöktem a szüleimtől, meglestem, hogy mikor alszik el a suhanc, odalopódtam és kinyitottam a kalitkát.

- Ezt nem lett volna szabad! - mérgelődött Kata, akiben talán még nálam is jobban szétáradt az igazságérzet.

- Most már tudom - húzta összebb magát Bobofác -, de nézzétek el nekem ezt a kis csíny, hiszen gyerek voltam még, és azt hittem, nem lesz semmi baj, csak megsimogatom a madarat, visszazárom a kalitkát, és nem is veszi észre senki a történetet. Csakhogy...

- Csakhogy? - kérdeztük mindhárman.

- Csakhogy a papagáj, akit, mint kiderült Alorinak hívtak, kiröppent a kalitkából, ahogy kinyitottam az ajtót. Apró gyerekcsíny volt, de ezzel vést hoztam Lorionra, és szégyent a mi városunkra. De az egészben a legszörnyűbb mégis az, hogy... - Bobofác hangja elcsuklott, de aztán összeszedte magát, és befejezte a mondatot:

- ...hogy a suhanc, aki a madarat őrizte, nem volt más, mint Felferon miniszter.

- Ezek szerint... - kezdtem bele egy hosszabb okfejtésbe, de Bobofác a szavamba vágott:

- Ezek szerint minden bizonnyal felismert, és tisztában van a bűnösséggemmel. Azért hivattalak most benneteket ide, hogy megkérjelek benneteket, válasszatok királyt a helyemre. Rátok hallgatnak az itteniek, ha összehívnátok őket királyt választani, örömmel jönnek. Én pedig Felferonnal megyek Lorionba, hogy ott ítéljenek felettem.

- Nekünk nem kell új király - mondta őszintén Morgon. - Tökéletesen meg vagyunk elégedve az eddigivel. Ráadásul teljesen mást jelent egy papagájt ellopni, mint véletlenül elengedni.

- Ez kedves tőled, mogorva Morgon - mosolyodott el Bobofác -, de én nem maradok tovább ebben a városban. Felferonnal megyek Lorionba, és elfogadom azt az ítéletet, amit Lorion lakói mérnek rám.

- Ezt nem teheti felséged! - dühödtem fel Bobofác magatartásán. - A mi városunknak szüksége van vezetőre, márpedig Bobofác királyon kívül csak egyvalaki viselhetné a városban a királyi címet, de ő még gyerek.

- Kire gondolsz, Gábor? - érdeklődött Bobofác király.

- Természetesen Pindurra, hiszen ő olyan, mintha Bobofác király fia lenne, és mint ilyen, trónörökös.

Az a gondolat, hogy Pindur lehet majd az utóda, felvidította egy kicsit Bobofácot, de aztán visszatértek a ráncok a homlokára.

- Lehetséges, de nekem akkor is felelnem kell a törvény előtt.

- Ugyan - próbálkozott Kata -, miféle bíróság ítélhetne el egy embert egy ötven éve elkövetett gyermekkori csínytevése miatt?

- Egy olyan város bírósága, amelyik már ötven éve szenved emiatt a gyermekcsíny miatt - válaszolta lehangoltan Bobofác.

- Azt hiszem - simogattam meg a szakállamat -, hogy Lorion sem jár jól azzal, ha elítél egy öregurat. Lorionnak Alorira van szüksége.

- Valakinek vissza kell szereznie Alorit! - csapott Kata a homlokára.

- Igazad van! - élénkült fel hirtelen Bobofác király. - De ki lenne képes erre?

- Azt hiszem - morogta Morgon -, hogy ez a trónörökös dolga lenne. Végül is Bobofác király már idős ahhoz, hogy útnak induljon, de Pindur tele van kalandvággyal, ügyes is, okos is. Ő biztosan vissza tudná vinni Lorionba Alorit. Különösen, ha neki adom a hallei csodasípomat.

- Morgon, ez valóban nagyszerű ötlet - ismertem el -, ha Pindur elvállalja a feladatot, én odaadom neki a majdnem feneketlen hátizsákomat... Legalábbis egy időre.

- Remek - lelkesedett Kata -, de egy igazi kalandor királyfinak szüksége lesz egy varázskardra és egy hétmérföldes csizmára is.

- A csizma meglesz - mondtam -, Balbóc suszter pillanatok alatt készít egy olyan varázslatos csizmát, amilyen még a legkülönb mesehősöknek sem volt.

- Kardnak lennie kell valahol a kincstárban - gondolkozott Bobofác király -, igazság szerint évszázadok óta senki nem használt mifelénk kardot, már meglehetősen rozsdás lehet.

- Kell még egy ló is! - robbant be Pindur a szobába. Ki tudja, hogy hogyan, minden szót hallott. Pindur nem csak kiskirályfi lett hirtelenjében, hanem a palota házi szelleme is, de ezért most senki nem haragudott rá.

- Az ám - ültette a combjára Bobofác király Pindur újdonsült királyfit -, egy igazi királyfinak táltos fehér mén dukál.

- Semmi gond - legyintettem -, Morgonnak van egy fehér foltos pónija.

- Az remek lesz! - lelkesedett Pindur.

Így alakult, hogy miután mindent elrendeztünk, Pindur királyfi teljes harci díszben készen állt a nagy küldetésre. Az egész város kitódult a főtérré megcsodálni a délceg Pindur királyfit. Igaz, néhány rossznyelv megjegyezte, hogy a fehér paripa egy barna póni fehér foltokkal, a feneketlen hátizsák nem is igazán feneketlen és meglehetősen szakadt is, a kard, pedig, amit Pindur királyfi diadalmasan tart a feje fölött, nem más, mint egy közönséges szekerce, annak is rozsdás. Ez amúgy igaz is volt, merthogy az egyetlen varázskard, amit a kincstárban találtunk, akkora volt, hogy Pindur még megmozdítani sem tudta, nemhogy forgatni. Ellenben találtunk egy szekercét, amiről azt jegyezték fel a leltárba, hogy varázsszekerce, csak azt nem írták oda, hogy mit tud.

Azért, ezektől az apróságoktól eltekintve, Pindur a világ legcsinosabb, legrátermettebb kalandor királyfiává vált egy pillanat alatt. Valahogy én mégis aggódtam egy kicsit, amikor a tömeg éljenzésétől kísérvé elhagyta a várost.

8. Pindur királyfi nagy kalandja

Pindur három napja lovagolt már, amikor elkezdett rajta erőt venni a csüggedés.

- Az nem túl valószínű - gondolta -, hogy csak így nekiindulok a nagyvilágnak, és egyszer csak belebotlok Aloriba. De még ha így is lenne, addigra otthon rég azt hiszik, hogy eltűntem, Bobofác királyt pedig elviszik Lorionba és börtönbe zárják. Más megoldást kell találnom!

Ezzel Pindur lehuppant Morgon öreg pónijának a hátáról, és elővette a tarisznyájából a fél oldal szalonnáját, hátha evés közben könnyebben tud gondolkodni. Úgy is volt, mert ahogy az első katona szalonnát megette és a jó hazai íz végigáradt benne, rögtön felpattant és a homlokára csapott:

- Hiszen nekem hétmérföldes csizmát készített Balbóc! Elég csak egyet lépnem benne, és azt kívánom, hogy ott legyek Alorinál, és nyomban ott is termek.

Pindur megragadta a póni kantárszárát, jó hangosan elüvöltötte magát, hogy most azonnal jusson a lovacskájával együtt Alori madárhoz, majd lépett előre egy hatalmasat, aztán óvatosan körülnézett. Bizony, most is ugyanott volt, ahol leült szalonnázní.

- Ezt nem értem - tépelődött Pindur -, ha a csizma valóban hétmérföldes, hogy lehet, hogy még mindig itt vagyok? Talán valami varázsigét kell mondani?

Pindur behunyta a szemét, és elszavalta a leghatásosabb varázsigét, amit csak ismert:

*Terge, terge, kell bele,
Hozzad, hozzad izibe!
Nedves, lápos, mocsaras,
Lábad húzza, ott ragad!*

A varázsigé valóban nagyon nagyhatalmúnak, sőt ijesztőnek hallatszott, ahogy Pindur elszavalta, de bizony, nem használt a hétmérföldes csizmának semmit. Pindur újabb varázsigével próbálkozott:

*Kitty-kotty lenyelem,
Ha nem ízlik, megveszem.*

Ez a varázsigé sem segített. Pindur megvakarta a fejét, és tétován hátra lépett egyet, és legnagyobb meglepetésére homokot érzett a csizmája alatt.

- Ez hihetetlen! - meresztgette a szemeit Pindur, merthogy egy végeláthatatlan sivatagba került.

- Hogy kerültem hirtelen ide? Nem csináltam mást, csak arra gondoltam, hogy most bizony meleg a helyzet, és hátra léptem egyet. Várjunk csak? - gyúlt világosság Pindur fejében. - Hátra! Ez az, hátra kell lépni, úgy működik a csizma!

Nyomban hátra is lépett egy hatalmasat, és arra gondolt, bár ott lehetne a pónijánál. Menten ott is termett, megragadta a póni kantárszárát, majd lépett hátra egy akkora, hogy majd kiszakadt bele a lába, és azt harsogta közben:

- Legyek most rögtön Alori madárnál!

A hétmérföldes csizma hetedhét országon át repítette Pindur királyfit és töpörödött hátasát, és hiába volt varázslatos csizma, az utazás még így is kimerítően hosszúnak tűnt benne. Három napja szállt már a csizma Pindurral, amikor végre letette őt egy kies pusztaságban. Sehol nem volt semmi, csak egy pár szikla és kiszáradt fa.

- Na - mondta Pindur a póninak -, ez az Alori madár is jó bolond, ha a kényelmes otthonából ebbe a pusztaságba szökött. Még az a szerencse, hogy Balbóc ilyen nagyszerű csizmát készített nekem, különben száz évig is bolyongtam volna, mire itt rátalálok.

- Lett volna az száztíz is - szólalt meg a póni.

Pindur a szája elé kapta a kezét, és elképedve bámult a pónira:

- Te tudsz beszélni?

- Mért ne tudnék? - válaszolta a póni. - Csak az emberek gondolják azt, hogy ez valami nagy kunszt. Ha érdekel a véleményem, még sokkal választékosabban is tudok beszélni, mint a legtöbb ember. Tudok például ilyeneket: fetvozsé mösziő, bonzsúr madam.

- De hiszen ez franciául van? - csóválta a fejét Pindur.

- Na látod - húzta ki magát büszkén a póni -, még franciául is tudok.

- Ez valóban elképesztő - jegyezte meg Pindur -, de most inkább keressük meg Alorit.

- Jó, te menjél jobbra, én pedig balra - mutatta a lábával az irányt a póni.

- De - okvetetlenkedett Pindur -, általában úgy szokott lenni, hogy a hős királyfi lóháton járja a világot, nem úgy, hogy ő jobbra, a ló pedig balra.

- Jaj, de maradi vagy! - legyintett a póni, és elindult balra. Pindur kelletlenül megvonta a vállát, hátára kanyarította a majdnem feneketlen hátizsákot, kezébe vette a szekercét, és útnak eredt.

Jó fél órája gyalogolt már, mikor eszébe jutott, hogy a csizma talán mégsem működik rendesen, hiszen egyenesen Alorihoz kellett volna repítenie őt, de ekkor éktelen vijjogást hallott a feje fölött, és nem maradt ideje többet töprengeni, mert a következő pillanatban éles karmok ragadták meg és emelték a levegőbe.

- Ez nem lehet Alori - nyögte Pindur a hatalmas karmok között, aztán... hős királyfihoz nem igazán illő módon, elájult.

- Szervusz! - köszönt neki valaki, amikor magához tért. A látása még nem tisztult ki igazán, a feje is kóválygott, ezért nem ismerte fel rögtön, ki szólt hozzá, de a hang ismerős volt neki.

- Most meg fogsz enni? - kérdezte Pindur félszegen, miközben a szemeit dörzsölte.

- Az igazság az, hogy egy kis friss szénának jobban örülnék - válaszolta az előbbi hang.

- Póni? Te vagy az? - könnyebbült meg Pindur.

- Én - válaszolta a póni -, de ne örülj korán, ők is itt vannak.

- Kik? - kérdezte Pindur.

- Ők - mutatott egy közeli sziklapárkányra a póni. Pindur félve nézett fel, mert semmi jóra nem számított, és igaza is volt. A párkányon két akkora keselyű rendezgette a tollait, mint egy-egy griffmadár.

- Ugye a keselyűk nem esznek embert? - reménykedett Pindur, de a póni csak a fejét csóválta:

- Gyanítom, ha nem lennénk nekik megfelelőek táplálkozási célra, nem cipeltek volna ide a fészükbe.

- A fészükbe? - értetlenkedett Pindur.

- Persze, nézd meg, hogy hol vagy! Minket leraktak itt, ők pedig kiültek a sziklára tollászkodni. Lehet, hogy ez valami olyasmi náluk, mint az embereknél a kézmosás evés előtt.

- Tudod, póni - sóhajtott Pindur -, te néha igazán meg tudod nyugtatni az embert. De én akkor sem hagyom magam. Nem fognak ezek csak úgy megenni. Itt a szekercém, pillanatok alatt lenyisszantom vele a fejüket.

- Na, erre kíváncsi vagyok! - nyújtózott el a fészekben szemtelenül a póni. Pindur viszont megragadta a szekerce nyelét, kihúzta magát, és odakiáltott a keselyűknek:

- Gyertek ide azonnal, és küzdjünk meg egymással! Ráértetek majd tollászkodni a túlvilágon!

A két keselyű azonnal felkapta a fejét, mindkettő kiterjesztette roppant szárnyát és a levegőbe emelkedett. Egyenesen Pindurék felé szálltak, gonoszul csillogó szemekkel.

- Na, ezt jól megcsináltad - szorította mellső lábait a fejére a póni -, ezek menten ideérnek és befalnak bennünket! Én meg azt hittem, még nyújtózhatok egyet nyugodtan, mielőtt keselyűkaja lesz belőlem.

- Befognád végre a szádat - korholta Pindur a pónit -, inkább segíts, ha tudsz!

Eközben a keselyűk elérték a fészket és Pindur feje fölött kezdtek el keringeni. Pindur minden izmát megfeszítette, a szekercét pedig sújtásra emelte, készen arra, hogy amelyik keselyű először lecsap, annak levágja a fejét. Le is csapott az első keselyű, amelyik még a társánál is hatalmasabb és gonoszabb volt. Nyitott csőrrel zuhant Pindur felé, hogy egyben lenyelhesse őt. Pindur rögtön látta, hogy rosszul számította ki az erőviszonyokat, és semmi esélye sincs arra, hogy egy csapással levágja a keselyű fejét, de mivel nem tehetett mást, mégis megpróbálta. Amint a keselyű elég közel volt hozzá, lesújtott rá a szekercével. Ekkor különös dolog történt. Ahelyett, hogy a keselyű fájdalmasan összerándult volna a kapott sebtől, egyszerre töpörödni kezdett. Csak egyre kisebb és kisebb lett, míg akkorára nem zsugorodott, mint egy közepes méretű tyúk. Ott verdesett a szárnyaival Pindur orra előtt, de cseppet sem csökkent a harci kedve. Előre meresztette a karmait, hogy kikaparja Pindur szemét.

- Nem adod fel?! - kiáltott rá Pindur, és újra lecsapott a szekercével. A keselyű most sem kapott sebet a vágása nyomán, viszont ismét zsugorodni kezdett. Végül akkora lett, mint egy szúnyog, alig lehetett észrevenni.

- No, lásd, milyen vagyok - mondta Pindur -, meghagyom az életedet! - ezzel ráborította a majdnem feneketlen hátizsákot a keselyűre, és bekötötte a hátizsák száját. Gondolta, hátha jó lesz még valamire a madárka. Ha más nem, odaadja Morgonnak ajándékba a póniért cserébe.

Igen ám, de ott volt még a másik keselyű is. Az még mindig fent körözött a fejük felett, de mivel látta társa vesztét, nem próbálkozott Pindurral, helyette a pónira csapott le. Meg is ragadta a karmaival, felemelte a levegőbe, és már repült is vele szélesebben hegyen-völgyön keresztül.

- Jaj - rémült meg Pindur -, szegény pónit menten megöli ez a fenevad! Ezt nem szabad engednem. De mit tehetek most?

Pindur lázasan törte a fejét:

- A szekerce ezek szerint valóban varázsszekerce, amire rácsapok vele, az összemegy. Tehát nem hajíthatom a keselyű után, mert összemegy, és elejti a pónit, akkor pedig szétzúzza magát szegény a sziklákon, repülni meg nem tudok, hogy utánuk menjek... Hohó - csapott kicsit

később a homlokára -, hiszen van nekem hétmérföldes csizmám is, azzal egy pillanat alatt utolérem őket, sőt, meg is előzöm ezt a szélesebb keselyűt.

Lépett is egyet hátra, és elkiáltotta magát:

- Legyek ott, ahol a keselyű le fog szállni!

Menten ott is termett egy másik közeli sziklán, és gyorsan elrejtőzködött, nehogy a keselyű megijedjen tőle, mikor megérkezik a pónival, és továbbsszálljon. Na, nem is kellett sokat várnia. Hamarosan megérkezett a keselyű, a póni pedig ott csüngött a karmai közt. Pindur megvárta, míg leszáll és leteszi a terhét, aztán előugrott és két akkorát sújtott a hátára, hogy a keselyű egyből szúnyoggá zsugorodott. Pindur őt is megfogta és beletette a hátizsákba, aztán megragadta a póni kantárszárát és elrikkantotta magát:

- Most már aztán igazán legyünk ott Alorinál! - de a csizma most nem vitte őket sehova. Ott maradtak, ahol voltak.

- Ezt nem értem - morgolódott Pindur -, ugyanott vagyunk, ahol voltunk, de Alori nincs sehol!

- Akkor két dolog lehetséges! - gondolkodott a Póni.

- Mégpedig? - kérdezte Pindur.

- Vagy Balbóc készített rossz csizmát...

- Az lehetetlen - szólt közbe Pindur -, Balbóc sohasem készít rossz csizmát.

- Akkor - folytatta a póni -, akkor Alori itt van, csak mi nem látjuk.

- Az hogy lehetséges?

- Valahol el lehet rejtve - magyarázta a póni -, vagy itt van alattunk.

- Alattunk? - kerekedtek el Pindur szemei. - Hiszen alattunk csak sziklák vannak.

- Igen, de ki tudja, mit rejt a föld mélye?! Bizonyára tele van rejtett barlangokkal. Ha engem kérdezel, egy egész város is lehet a föld alatt a sziklába vájva.

- Túl élénk a fantáziád - legyintett Pindur -, kevesebbet kellene olvasnod!

- Ugyan, - morgott a póni -, talán inkább te olvass többet!

- Jó - egyezett bele Pindur -, tegyük fel, hogy tényleg a föld alatt van a madár. Hogyan jutunk le oda?

- Mondd azt a csizmának, hogy vigyen a föld alatti barlangok lejáratához! - tanácsolta a póni. Pindur úgy gondolta, hogy egy próbát megér a dolog, ezért kicsit bizonytalankodva, de megtette, amit a póni tanácsolt.

Legnagyobb meglepetésére rögtön oda is röpítette őket a csizma egy ezeréves, ormótlan kőkapuhoz, ami egy nagyobb sziklába volt vájva.

- Na mit mondtam? - csapott a póni mellső lábával Pindur vállára.

- Igazad volt! - bólogatott Pindur, és nekiveselkedett a kapunak, hogy kinyissa, de az meg sem mozdult. Nem is csoda, hiszen húsz méter magas volt, míg Pindur épphogy másfél, ráadásul az egész kapu nehéz kőből készült.

- Bizony, ezt erővel ki nem nyitjuk! - látta be Pindur. - De talán van más módja is.

- Mire gondolsz? - érdeklődött a póni.

- Nézd ezt a feliratot! - mutatott Pindur egy kopottas faragványra a kapun. - Ha meg tudnánk fejteni, az talán segítene.

- Olvasd fel - javasolta a póni -, hátha együtt többre jutunk!

Pindur így is tett. Összeszorította a szemét, hogy jobban ki tudja venni a különös, állatfigurákat formázó betűket. Az „I” például nyújtózkodó krokodil volt, a „K” pedig egy kicsit furfangosan, fél lábon álló flamingó. Azért valahogy mégis sikerült elolvasni a szöveget. Így hangzott:

*Gulándoki bebüáng,
Szárakaró bejüáng,
Hug, hug, hug,
Keleregedebb, pukk.*

- Na, ennek se sok értelme van! - csóválta a fejét Pindur, pedig a szövegnek mégis lehetett valami értelme, mert ahogy hangosan felolvasta, megremegtek a kapu irdatlan kőszárnyai, és szörnyű robajjal kifordultak a helyükről.

- Ezt jól csináltad! - dicsérte meg a póni Pindurt, és el is indult befelé a nyitott kapun. Pindur egy darabig még állt leesett állal, de aztán végül megértette, hogy ő most tulajdonképpen ki-nyitotta a kaput. A szöveg, amit felolvasott, biztosan valamilyen ajtónyitó varázslat volt, így elindult ő is befelé.

Bent irdatlan sötétség fogadta őket, az orrukig sem láttak.

- Így nem mehetünk tovább - eszmélt rá a valós helyzetre Pindur -, elesünk valamiben, és kitörjük a nyakunkat.

- Akkor gyűjts fáklyát! - javasolta a póni.

- Az az igazság, hogy... - kezdte félszegen Pindur.

- Csak azt ne mondd, hogy nem hoztál magaddal fáklyát! - csapott a homlokára a póni. - Mondhatom, szép kis hős vagy!

- Ki gondolta volna, hogy szükség lesz rá?! - védekezett Pindur. - A mesékben, mikor a hős lovag egy sárkánnyal küzd, sosincs nála fáklya.

- Hagyd ezt abba sürgősen - kérte a póni -, már csak az hiányzik, hogy egy sárkány is ránk szabaduljon! Inkább nézd meg, hátha van valami világító eszköz a majdnem feneketlen hátizsákban!

Pindur óvatosan, nehogy a keselyük összezsúpdessék, bedugta a karját a hátizsákba, és elkezdett matatni benne. Rövid keresgélés után diadalittasan húzott elő valamit, amiről én már rég azt hittem, hogy elveszett, de Pindurnak a barlangban nagyon jól jött ez a kis hanyagságom.

- Nézd - mutatta a póninak a megtalált kincset -, Gábor költő zseblámpája. Azóta nem találja, mióta berakta a táskájába, és elindult engem megkeresni a nagy erdőben.

- Nagyszerű - lekendezett a póni -, akkor kapsold be gyorsan, hadd lássunk valamit!

Pindur be is kapcsolta a lámpát, de bár ne tette volna, mert amit a lámpa fényében látott, attól teljesen lemerevedett, ugyanis egy rettenetesen széles és mély nyílásból éppen akkor mászott elő egy akkora fenevad, hogy a Big Ben karóra hozzá képest.

- Sá...sá...sárkány! - remegett a póni. - Mondtam, hogy ne emlegesd! - ezzel hősiezen elszaladt, csak úgy porzott a föld utána. Pindur viszont meg sem mert moccanni. Csak állt ott a zseblámpával a kezében, mint egy faszent.

A sárkány szemeiből harag és gyűlölet szikrázott. Amint előbújt a nyílásból, döngő léptekkel megindult a mozdulatlan Pindur felé. Mindenfelé cseppkövek és sziklák potyogtak a lépései nyomán. Pindur tudta, hogy fiatal életének itt bizony vége szakad, hiába volt az a sok szép álm és terv, amit a fejében és a szívében hordozott.

A sárkány már egészen Pindur elé ért, de Pindur még mindig nem tudott megmoccanni a félelemtől. Nem is csoda, hiszen éppen akkora volt, mint a sárkány egy körme. A sárkány már épp tátotta hatalmas pofáját, hogy egyetlen tüzes leheletével porrá égesse Pindurt, amikor a fenevad hirtelen felkapta a fejét, aztán lehajolt Pindurhoz, és alaposan szemügyre vette, majd elvette tőle a zseblámpáját, az ujjai közé csíptette, felvette a szemüvegét, és olvasgatni kezdte rajta a felíratot. Közben elégedetten hűmmögött valami olyasmit, hogy:

- Mindjárt gondoltam.

Vagy:

- Ühüm...ez egyértelmű.

Erre már Pindur is visszanyerte a bátorságát, jobban mondva, a kíváncsisága felülkerekedett a félelmén, ezért megkérdezte:

- Mi van a lámpára írva, ami olyan érdekes?

- Made in mi városunk - válaszolta a sárkány. - Te ugye onnan jöttél, a mi városunkból?

- Igen - válaszolta Pindur -, onnan.

- Kár - legyintett a sárkány -, már azt hittem, történik végre valami. Tudod, halálra unom magam. Évek óta nem égettem szénné egy lovagot sem, erre jön egy, az pedig mi városunk.

- Akkor nem is akarsz szénné égetni? - sóhajtott Pindur.

- Sajnos, nem szabad - szomorkodott a sárkány. Leült egy hatalmas köre és Pindurt a térdére ültette.

- Kényelmesen ülsz? - kérdezte.

- Ó, igen - válaszolt Pindur udvariasan -, felettébb kényelmesek a pikkelyeid!

- Tudod - vont a vállát a sárkány -, sárkányföld királya törvényt hozott róla, hogy egy sárkány sem bántathat senkit, aki a mi városunkból származik. Állítólag bizonyos Katának és Lila Elefántnak a mi városunkból nagy szerepe volt abban, hogy ő lett sárkányföld királya.

- Valóban? - csodálkozott Pindur. - Hiszen ők a legjobb barátaim.

- Komolyan? - lepődött meg a sárkány. - Akkor a sárkánykirály biztosan nagyon örülne neki, ha elvinnélek hozzá, és beszélgethetne veled, csak tudod, az a törvény, hogy ha új király kerül a trónra, akkor 60 évig senki nem hagyhatja el sárkányföldet, én pedig itt lakom Sziklás-pusztában, nem akarok odamenni, aztán 60 évig sárkányföldön maradni csak azért, hogy ajándékot vigyek a királynak...

- Ez igazán érthető! - bólogatott Pindur, különösen, mert neki sem volt kedve 60 évig sárkányföldön maradni.

- Mondd - pöckölte meg a sárkány Pindur hasát a körme hegyével -, tudsz te sakkozni?

- Az igazat megvallva - szégyenkezett Pindur -, nem.

- Az baj - bágyadt el a sárkány -, pedig azt hittem, mégsem fogom végigunatkozni ezt a napot is.

- Hiszen nem is kell! - biztatta Pindur. - Inkább gyere el velem a mi városunkba, és együnk egy fagylaltot Szutyori fő királyi cukrásznál!

- Tényleg elmehetek veled a mi városunkba? - csodálkozott a sárkány.

- Miért ne jöhetnél? - kérdezett vissza Pindur. - Szerintem még lakhatnál is ott. Brekknagy ürege mellett van egy akkora barlang, amiben kényelmesen elférnél.

- Én igazából már megszoktam az itteni barlangomat - szabadkozott a sárkány -, de egy kis változatosság talán nem árt. Kedves tőled, hogy invitálsz. Szerinted nem fognak félni tőlem az emberek?

- Á - legyintett Pindur -, a mi városunkban? Ugyan!

- Ez remek - örvendezett a sárkány -, akkor induljunk is rögtön! Csak hozom a papagájom.

- Tényleg! - csapott a homlokára Pindur. - Aloriról egészen megfeledkeztem.

- Alori? - csodálkozott a sárkány. - Hiszen az én papagájomat is Alorinak hívják. Pár évvel ezelőtt vettem, hogy szórakoztasson egy kicsit unalmas napjaimban. De attól tartok, nem érzi magát túl jól nálam.

- Én is azt hiszem - mondta Pindur. - Tudod, Alorinak Lorion az otthona. Szerintem oda vágyik vissza.

- Elképzelhető - gondolkodott a sárkány -, a kereskedő, akitől vettem, nem mondta, hogy honnan származik. Te honnan ismered ilyen jól a papagájomat?

- Ez hosszú történet - tárta szét a karjait Pindur -, majd az úton hazafelé elmesélem. De a lényeg az, hogy én tulajdonképpen azért jöttem, hogy Alorit megkeressem és hazavigyem.

- Tényleg? - kókadt el a sárkány. - Nem is velem akartál megküzdeni?

- Mért akartam volna veled megküzdeni? - kérdezte Pindur. - Hiszen nem ártottál a légynek sem, igaz?

- Annyira látszik rajtam? - szomorkodott a sárkány.

- Annyira azért nem - vigasztalta Pindur - és ha tudni szeretnéd, mennyire félelmetesnek látszol, rögtön meg is tudhatod, ugyanis kieszeltem egy nagyszerű mókát. Mondd csak, van valahol egy hatalmas rozsdás láncod?

- Igen - bólogatott a sárkány. - Tele van velük a kamrám.

- Nagyszerű - mosolyodott el Pindur -, akkor már csak az kell, hogy egy kicsit hörögjél, csattogjál, zörögjél, és okádatsz egy pici tüzet is, de ne túl sokat!

Mindeközben a póni olyan messzire szaladt a barlangtól, hogy már alig kapott levegőt, meg kellett állnia pihenni. Csak ekkor jutott eszébe, hogy bizony szegény Pindurt meg sorsára hagyta. Egyből furdalni kezdte a lelkiismeret. Remegő lábbal vissza is poroszkált a sárkány barlangjához, de nem mert bemenni, inkább elrejtőzött egy szikla mögé, és onnan leselkedett. Egy darabig nem történt semmi, hallani sem lehetett mást a környéken, csak a póni fogainak a koccanásait, merthogy majd tövig rágt a patáját félelmében. Aztán eget rengető bődulás hallatszott, majd égzengés és velőtrázó hörgések, fém csörrenése, sziklák zuhanása, és a sárkánybarlang szájából olyan áthatolhatatlan fekete füst áramlott ki, hogy még az eget is elsötétítette. De az volt a legszörnyűbb, ami ezután következett: síri, néma csend. Pont olyan csend, mint a gyászszertartásokon.

- Szegény Pindur - szomorkodott a póni -, így kellett ilyen fiatalon elvesznie! Még szerencse, hogy én itt voltam, legalább megírhatom a hőstetteit, hogy örökké emlékezzenek rá a mi városunk lakói.

Már épp megjelent egy kövér könnycsepp a póni szeme sarkában, amikor Pindur délcegen kísétált a barlangból, kezében egy karnyi vastagságú láncnak a végét szorongatva. De még mi jött utána? A lánc végére kötözve maga a sárkány, lehajtott fejjel, alázatosan, legyőzötten. Olyan megdöbbenő volt a látvány, ahogy a halottnak hitt Pindur vezeti a legyőzött fenevadat, hogy a póninak egészen elállt a szava tőle. Nem is szólalt meg azóta sem.

9. Ismét sárkány érkezik a mi városunkba

- Vajon mi lehet most Pindurral? - kérdeztem egyik reggel Katát, miközben a teámat kavargattam.

- Azt hiszem - állt meg a kés Kata kezében kenyérvajazás közben -, hogy remekül érzi magát, és sok izgalmas kalandban van része.

- De mi van akkor, ha valami baja történt? - aggodalmaskodtam. - Nem szabadott volna őt egyedül elküldeni!

- Ugyan - korholt Kata -, te mindig olyan vészmadár vagy. Mi baja lenne? Tud ő magára vigyázni!

- Igen - mondtam tovább a magamét - de idáig mindig ott voltunk neki mi, ha mégis bajba került, és kirángattuk onnan. Ki tudja, miféle veszélyes helyre szökött ez az Alori.

- Gábor... - szólt rám Kata, de nem tudta folytatni a mondatot, mert Világrengető Kelgübag törte ránk az ajtót.

- Megmondtam! Megmondtam előre! - bömbölte köszönés helyett. - Most mind meghalunk, és vegyétek tudomásul, hogy ez a ti hibátok, főként a tiéd, Kata!

- Az én hibám? - szeppent meg Kata. - De miről beszélsz egyáltalán?

- Te hívtad ide azt a sárkányt! Én megmondtam, hogy hiába kicsi és jószívű, egyszer majd megnő és visszajön elpusztítani bennünket. Lám, máris akkora, hogy még talán az én erőm is kevés hozzá, hogy kitörjem a nyakát, és ez az irdatlan fenevad itt van, a mi városunk főterén!

- Itt van a kis sárkány? - kiáltottunk egyszerre.

- De jó! - tette hozzá Kata, és máris kapta a cipőjét, és rohant a főterre, én pedig utána. Csak Kelgübag ingatta a fejét:

- Bolondok!

De aztán eszébe jutott, hogy a városnak mindennél nagyobb szüksége van most az ő segítségére, merthogy igaz, hogy bolondok lakják, és nem is igazán kedvel senkit a városból, azt mégsem hagyhatja, hogy egy sárkány egyen meg a városban mindenkit. Talán az is megfordult a fejében, hogy ha megmenti a várost, talán ő is népszerűbb lesz a városlakók szemében. Szegény Kelgübag sohasem értette meg, hogy őt tulajdonképpen mindenki szereti, csak nem engedi, hogy ezt az emberek ki is mutassák az irányában.

Szóval Katával ketten rohantunk a főterre, a nyomunkban pedig Kelgübag loholt. Nekem azért rohanás közben is feltűnt, hogy szokatlanul csendes a város, és nincs sehol senki. Persze, azt gondoltam, hogy mindenki a főtéren van, köszönteni a kis sárkányt. Hanem, ahogy a főterre értünk, rögtön láttam, hogy nincs itt egy teremtet lélek sem, merthogy nem is férne el egy sem, ugyanis az egész főteret egyetlen fakózöld, pikkelyes test foglalta el. Már-már kezdtem azt hinni, hogy Kelgübagnak volt igaza, és a kis sárkány nőtt meg ekkorára, majd visszajött, hogy felfaljon minket, csak hogy ez nem lehetett a kis sárkány. A kis sárkánynak három feje volt, ennek pedig csak egy. No, ez sem igazán nyugtatott meg. Bár én magam ismertem kivételeket, azért nem felejtettem el, hogy a legtöbb sárkány igenis gonosz, és ha ez itt nem a kis sárkány, márpedig nem az, akkor nyugodtan lehet akár egy gonosz sárkány is, akkor pedig Isten óvjon minket!

Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy észre sem vettem azt, amit pedig Kata rögtön észrevett, Pindurt és a pónit a sárkány hátán. Csak akkor eszméltem rá, hogy ők is itt vannak, amikor Kata rászólt Pindurra:

- Pindur! Azonnal gyere le onnan! Nem tudtad, hogy a sárkányok veszélyesek?

- Nicsak, ki beszél? - morogta a hátunk mögött Kelgübag, de Kata meg sem hallotta, egyre csak Pindurt noszogatta, hogy szálljon le a sárkányról. Pindur kelletlenül lekecmergett, segített a póninak lecsúszni a sárkánypikkelyeken a főtér kövezetére, majd odavánszorgott Katához, és a kezébe nyomott egy kalitkában vergődő madarat, miközben azt dünnyögte:

- Szép, mondhatom! Így kell köszönteni egy sárkánygyőző lovagot?

Hanem mikor rájöttünk, hogy a madár a kalitkában nem más, mint Alori, lett is nagy öröm. Kelgübag a vállára ültette Pindurt, úgy vitte körbe a városon, közben pedig azt harsogta:

- Hazaérkezett Sárkánygyőző Pindur, aki visszahozta Alori madarat, hogy megmentse a város becsületét!

Erre aztán már előjöttek az emberek a rejtékhelyeikről, és lett nagy dínom-dánom. Mivel a főtéren nem fértek a sárkány miatt, az emberek a nagy erdőbe mentek ünnepelni. Kicsit később a sárkány is utánuk ment, de addigra Pindur mindenkinek elmagyarázta, hogy Kata régi barátjából, a kis sárkányból sárkánykirály lett, és a sárkánykirály minden sárkánynak megparancsolta, hogy a mi városunkból senkinek sem szabad ártani, szóval nem kell félni az új sárkánytól, akit közénk hozott. Ettől fogva nem is félt a sárkánytól senki, sőt, a gyerekek a hátán csúszkáltak, az idős nénik pedig lefényképeztették magukat vele. De mondanom sem kell, mint minden állattal, ezzel a sárkánnyal is Morgon barátkozott össze legjobban. Meg is beszélték, hogy a sárkány letelepszik a nagy erdőben, és minden nap meglátogatják egymást.

Szóval végül minden jól sült el, és mindenki örült, különösen Bobofác király, akinek könnyek szöktek a szemébe, ahogy meglátta Alori madarat, és elhatározta, hogy személyesen adja vissza Felferon miniszternek.

- Jó, de hol van Felferon? - kérdeztem.

- Az ám? Hol van Felferon? - hordozták körbe a tekintetüket többen is.

- Én úgy gondolom - törte a fejét Bobofác király - hooogy...

- Hogy itt, az orrotok előtt! - ugrott elő egy bokorból Felferon. - Most aztán igazán kilestelek benneteket! Letagadjátok, hogy nálatok van Alori, aztán ahogy leveszem kicsit rólatok a szemem, kiszöktök az erdőbe mulatozni a madárral.

- De kedves Felferon - szeppent meg Bobofác -, itt egyáltalán nem erről van szó. Valamit bizonyára félreért.

- Nem értek semmit félre - húzta ki magát dölyfösen Felferon miniszter -, sőt, nagyon is jól értek mindent, és nem hagyom magam félrevezetni. Most már világosan látom, hogy az egész város bűnös és összeesküvő, ezért a város minden lakóját meg kell büntetni. Ezt azonnal jelentem Lorionban, és akkor rettegjen itt mindenki, mert egy héten belül a lorioni tankok porig rombolják ezt a hevenyészett várost!

- Ez teljesen megőrült - súgtam Pindur fülébe -, még a végén képes lesz rá.

- E felől nincs kétségem - bólintott Pindur -, de ne aggódj! Egy ideje ugyanis nagyon nehéz a hátizsák, amit kölcsönadtál nekem...

- Hm - gondoltam magamban -, vagy szegény Pindur is megbolondult, vagy velem van valami baj.

Ám szerencsére egyik elgondolásom sem fedte a valóságot. Pindurnak igazán helyén volt az esze, és én sem voltam még éppen szenilis vénember.

- Csak azt kérném - lépett Pindur Felferon miniszterhez -, hogy ha már mindenképpen ilyen kedvezőtlen híreket kell vinnie Lorionba, legalább vigyen a mi városunk trónjának várományosától, azaz tőlem, egy kis ajándékot Lorion királyának, hogy befogadjon engem, ha a mi városunk már a földdel lett egyenlő!

- Ez igazán okos beszéd - mosolyodott el ravaszul Felferon. - Látom, mégsem mindenki olyan elvetemült ebben a városban, mint gondoltam. Mi lenne az a kis ajándék?

- Itt van benne, a hátizsákban - nyújtotta át Pindur a majdnem feneketlen hátizsákot.

Felferon mohón kinyitotta a hátizsák száját, és belekémlelt, miféle kincsek lehetnek benne, de bizony, nem volt abban semmi más, csak a két keselyű, mégpedig a két óriási keselyű, mert időközben visszanyerték régi méretüket a hátizsákban. Most aztán dühösen kiröppent mind a kettő, és megragadták az első embert, akit megláttak, ez pedig nem volt más, mint Felferon miniszter. Egyikük a lábát szorította karmai közé, a másik a karját, és repültek vele hét országon keresztül. Nem is hallott róla jó ideig senki, de nem is hiányzott senkinek, mert Bobofác király és Pindur királyfi visszavitte Alori madarat Lorionba, és az addig szürke város egy pillanat alatt úgy megtelt színnel, élettel és vidámsággal, hogy az emberek minden gondjukat, bajukat elfeledték. Lorion királya és Bobofác alá is írtak egy papirost arról, hogy a két város örökké békében fog élni egymással, és száradjon le a keze annak, aki ezt a békét feldúlná. De teljesen felesleges volt megírni ezt a szerződést, mert sem Lorionban, sem a mi városunkban nem akadt egyetlen ember sem, akinek kedve lett volna háborúsdit játszani.

10. Kendermagos jó reggelt!

Egyáltalán nem indult jól a napom. Semmi kedvem nem volt felkelni, jobb szerettem volna még nyújtózkodni egy kicsit, de Kata kivert az ágyból, hogy menjek bevásárolni. Általában pont fordítva volt a helyzet, nekem kellett őt felkeltenem, ha feltétlenül szükség volt rá, hogy felkeljen, például, ha el akarta érní a vonatot. Máskülönbén hagytam, hadd aludja ki magát. Mivel a bevásárlást én egyáltalán nem éreztem az én halaszthatatlan feladatomnak, teljes joggal úgy éreztem, hogy Kata igazságtalanul járt el velem szemben, amikor a bevásárlás miatt kivert az ágyból.

Épp így morgolódtam, kezemben a bevásárlókosárral, amikor érdekes plakátot vettem észre a derék emberek utcájában a második nyárfa törzsére ragasztva.

Először persze nem a plakát tartalmára figyeltem fel, hanem arra, hogy ott van, és ezen még jobban felbosszantottam magam, hiszen a derék emberek utcájában nem szoktak plakátokat ragasztani, pláne nem a fák törzsére. Oda is mentem, hogy letépjem onnan, csak ekkor néztem meg, mi is van rajta. Mindössze egy mondat volt:

Kendermagos jó reggelt!

Alatta pedig egy cím:

Kikerics sétány 12.

Persze rögtön letéptem a plakátot, hogy ne csúfítsa tovább a környezetet, de a boltba vezető úton még legalább tizet találtam belőle, ezeket már békén hagytam, de rettentő dühös lettem tőlük, és még akkor sem párologott el a dühöm, amikor hazaértem a bevásárlásból. Nem is köszöntem Katának, csak leraktam a tele kosarat, és elvonultam egy sarokba, hogy kimorogjam magam.

- Mi baj van? - bújt utánam Kata. - Ennyire haragszol, amiért felkeltettelek?

Már a nyelvemen volt, hogy azt mondjam, hogy igen, de inkább átnyújtottam neki a plakátot:

- Olvasd el!

Kata elvette a plakátot, és végigfutotta a szemével:

- Igazán kedves! - mondta.

- Kedveees? - fanyalogtam.

- Az, kedves - erősítette meg Kata.

- Na, neked aztán érdekes elképzeléseid vannak a kedvességről! - háborodtam fel. - Ezzel a szeméttel elárasztották az egész utcát, de talán az egész várost is, te pedig azt mondd rá, hogy kedves!

- Mert az is - kötötte Kata az ebet a karóhoz -, például, ha valakinek rossz a kedve reggel, és kimegy az utcára, csak ránéz erre a plakátra, és máris kendermagos jó reggelt kívánt neki valaki.

- Mondhatom, engem aztán nagyon jó kedvre derített.

- Ugyan - nevetett Kata -, téged igazán nehéz jó kedvre deríteni. Ha rossz a kedved, morgósabb vagy, mint Morgon.

Ebben valóban volt valami, ha rám jött a moroghatnék, a világ egyik legelviselhetetlenebb emberévé váltam egy pillanat alatt, ezért nem is szóltam semmit, csak eltettem a plakátot a zsebembe, és elhatároztam, hogy ahogy elmúlik az első mérgezés, felkeresem a Kikerics sétány 12-t. Márpedig azt mindenki tudja, hogy az első méregre egyetlen orvosság létezik, a hagymás-kolbászos tojásrántotta, úgyhogy gyorsan feltörtem öt tojást, és olyan rántottát kanyarintottam magamnak, hogy egy pillanat alatt jó kedvem kerekedett tőle, aztán megöleltem Katát, felkaptam a cipőmet, és egy fél órán belül ott álltam a Kikerics sétány 12. előtt. Azaz, csak álltam volna, mert annyi ember verődött itt össze, hogy meg sem tudtam közelíteni az épületet.

Gondoltam, hogy mindenki azért jött ide, hogy megtudja, mit is akarnak jelenteni a „Kendermagos jó reggelt!” feliratú plakátok, amelyekkel valaki elárasztotta az egész várost, azért, amikor megláttam a tömegben Fedor postást, mégis megkérdeztem tőle, mi történik itt, hátha ő többet tud, de Fedor is csak a fejét rázta:

- Fogalmam sincs. Idáig én úgy tudtam, hogy a Kikerics sétány 12-ben nem lakik senki, de ha mégis, akkor sohasem szokott levelet kapni, mert akkor én hordanám ki neki a leveleket.

- Hm... - hümmögtem -, pedig valaki a jelek szerint mégiscsak lakik itt. Az nem lehet, hogy mostanában költözött ide?

- Teljességgel elképzelhetetlen - rázta a fejét Fedor -, ha valaki a városba akar költözni, el kell mennie Bobofác királyhoz, és engedélyt kell kérnie tőle.

- Mi van akkor, ha valaki ezt elmulasztja?

- Az szemtelenség lenne, és nem hiszem, hogy itt szívesen letelepedne egy szemtelen ember.

- Az már igaz. Egy szemtelen ember mindig szégyellné magát nálunk.

- Akkor viszont menjünk be, és nézzük meg, hogy mi van odabenn! - javasoltam.

- Rendben - bólintott Fedor -, de senkinek nincs kulcsa ehhez a házhoz.

- Az nem probléma - legyintettem. - Pindófa biztosan ki tudja nyitni.

- Igazad van - helyeselt Fedor -, de Pindófa ilyenkor még alszik.

- Akkor megvárjuk, amíg felkel.

Mivel Fedornak nem volt több ellenvetése, elsétáltunk Pindófa házához. Szerencsénkre pont ébren találtuk az ezermestert. Vékonyka lábain, bojtos zöld sapkával a fején szaladgált a kertjében. Ha nem itt látom, hanem a nagy erdőben, meg mertem volna esküdni, hogy erdei manó, de Pindófa kertjében még kerti törpék sem voltak soha, nem hogy erdei manók, ezért ráköszöntem:

- Szervusz Pindófa.

Fedor postás is üdvözölte, talán kicsit markánsabb hangon, mint én, de erre szükség is lehetett, mert Pindófa csak Fedor köszönésére kapta fel a fejét, biccentett felénk egyet, amit úgy is érthettünk, hogy: „Igen, észrevettelek benneteket, de most nem érek rá veletek foglalkozni.”, aztán rohangált tovább fel és alá.

- Ezt meg mi lelte? - kérdeztem Fedort Pindófára mutatva.

- Azt hiszem - gondolkodott el a postás -, hogy mérges.

- Mérges? - csodálkoztam. - Még sohasem láttam Pindófát mérgesnek.

- Ritkán kapja fel a vizet, az tény, de akkor pont ilyen. Le-fel rohangál, és nem lehet hozzászólni - magyarázta Fedor.

- Érdekes - nyugtáztam -, de vajon mitől lett ideges?

- Talán kérdezzük meg őt magát! - javasolta Fedor.

Mivel ez teljesen logikus és ésszerű javaslat volt, magam is száz százalékosan egyetértettem vele. Oda is álltam Pindófa elé, hogy abbahagyja a rohangálást, és megkérdeztem tőle:

- Pindófa, mi ütött beléd? Min tudtad így felhúzni magad?

- Min? Min? - nyöszörögte Pindófa. - Ezen itt. - A kezembe nyomott egy hajszálra ugyanolyan plakátot, mint amelyet én is találtam reggel a derék emberek utcájában.

- Nem gondoltam volna, hogy téged annyira zavar, hogy teleplakátolták a várost - mondtam.

- Tudjátok, hogy nem könnyen jövök ki a sodromból - tárta szét a karjait Pindófa -, de amikor reggel a műhelyembe indultam, találtam egy ilyen plakátot a diófámon a kertben. Sebaj, leszedtem és mentem tovább, de alighogy kiértem a Majdnemlapos utcára, a millenniumi emlékmű oldalán is felfedeztem egyet. Még ezt is csak elnéztem valahogy, inkább leszedtem, minthogy morgolódtam volna rajta, de amikor a főtér közelébe értem, a kis templom falán is megláttam egy otromba plakátot. Eddig igazán mindenki tiszteletben tartotta ebben a városban a műemlékeket, a köztéri épületeket, a templomokat, de ennek úgy látszik, mindörökre vége.

- Ugyan, miért lenne vége? - legyintettem. - Valószínűleg ugyanaz az ember ragasztotta ki az összes plakátot, és hogy ki az, azt hamarosan megtudjuk, ha elmegyünk hozzá a Kikerics utca 12-be.

- Akkor mire várunk? - csettintett Pindófa -, menjünk máris.

- Rendben, de ahhoz, hogy bejussunk oda, szükségünk van a szaktudásodra. Ugyanis a Kikerics utca 12-ben nem lakik senki, egyszerűen nem is tudunk bemenni oda, mert nincs, aki beengedjen. Kérlek, hozz magaddal álkulcsot, hogy ki tudjuk nyitni az ajtót, és be tudjunk menni.

- Most már aztán semmit nem értek - fogta a fejét Pindófa. - Ha senki nem lakik a Kikerics utca 12-ben, akkor végül is ki ragasztotta ki a plakátokat?

- Ez jó kérdés - vakarta a fejét Fedor -, de talán többet megtudunk majd ha már ott leszünk.

Szerencsére Pindófa nem lakott messze a Kikerics utcától, így hamar visszaértünk a 12. számhoz. Az emberek eddigre már szétszéledtek. Valószínűleg rájöttek, hogy hiába állnak itt, ha nem tudnak bemenni.

- Nem is baj - sóhajtott Fedor, mikor észrevette, milyen kihalt lett a környék -, legalább nyugodtan tudunk dolgozni.

Pindófa rögtön elő is kapta a legnagyobb mesterálkulcs készletét, ami körülbelül ezer különféle méretű és formájú kulcsból állt, és valamivel nagyobb volt Pindófánál. Fogalmam sem volt, hol tarthatta idáig, hogy észre sem vettem nála. Mindenesetre lebiggyesztettem az ajkaimat, ha arra gondoltam, hány óráig fog Pindófa válogatni a kulcsok között, míg végre megtalálja azt, amelyik nyitja a Kikerics utca 12. alatti ház ajtaját, de Pindófa ismét meglepett. A második vagy harmadik kulcs, amit a kezébe vett, már el is fordult a zárban, és az ajtó nyikorogva kitérült.

- Köszönjük Pindófa! - mondtam Fedor nevében is, majd felajánlottam az ezermesternek, hogy lépjen be elsőnek a régi házikóba. Ez igazából nem volt nagy felajánlás tőlem, mert a

házikóból áporodott szag áramlott ki, és olyan sötét volt benn, hogy harapni lehetett volna. Az igazat megvallva, már semmi kedvem nem volt bemenni. Pindófa is valahogy így lehetett vele, mert ő meg Fedort tessékelt előre, és valami olyasmit is mondott neki, hogy a postás-egyenruhára való tekintettel, mégiscsak neki van a legtöbb joga elsőnek belépni. Fedor erre nem tudott semmit mondani, úgyhogy megköszörülte a torkát, és minden erejét összeszedve, olyan elszántsággal lépett be a házikóba, mint a keresztények az oroszok elé.

Mikor Fedor már tett bent néhány óvatos lépést, lassan mi is utána lopódtunk. Mikor a szemünk már hozzászókkott a benti homályhoz, lassan kezdtek előttünk kirajzolódni a bútorok, a heverő, egy kép a falon, és sok-sok régi holmi, amelyik mind nagy-nagy kincs lehetett egykor valakinek. De még most is szépek és kedvesek voltak.

- Egész kedélyes hely - akartam éppen mondani, de mielőtt megszólalhattam volna, egy szikár alak bukkant elő a semmiből, és olyan hosszú puskát dugott az orrunk alá, hogy annak még egy rúdugró is hasznát vehette volna.

- Itt valami félreértés lesz - dadogta Fedor, akinek, bár mellékesen ő volt a város egyetlen tartalékos katonatisztje is, még sohasem dugtak fegyvert az orra alá.

- Nincs itt semmi félreértés - hörögte egy száraz, rekedt hang a puska mögül -, ti betörtetek a házamba, és én most nyugodtan lepuffanthatlak benneteket. Ezt a törvényt is előírja.

- Ugyan - rázta a fejét Pindófa -, ezt a törvényt több száz éve eltörölték már a mi városunkban. Amúgy, tudtommal, ebben a városban nincs is senkinek puskája.

- Nekem van - húzta ki magát a puskás ember -, pedig én is a mi városunkban lakom, sőt, régebben lakom itt, mint bármelyikőtök.

- Érdekes - vakarta meg a fülét Fedor -, én mindig azt hittem, hogy nem lakik itt senki.

- Mindenki azt hiszi - engedte le a puskáját a puskás ember, majd az ablakhoz lépett és elhúzta a poros függönyöket. Csak ekkor láttuk meg őt napfényben is, és bizony mindhármunknak tátva maradt a szája. Rettenetesen öreg ember volt, haja és földet söprő szakála nem is hófehér volt már, hanem amolyan sárgás, piszkosfehér, amilyen az öregebbnél is öregebb embereké.

- Azért ragasztottam ki a plakátokat - folytatta az öreg -, hogy jó kedve legyen az embereknek és eljöjjenek meglátogatni, de mindenki csak mérgelődött, így inkább bezárkoztam.

- Ugyan - rázta a fejét Pindófa -, emiatt egyáltalán nem kellett volna plakátokat ragasztgatni. Bárki szívesen eljött volna látogatóba, ha tudtuk volna, hogy lakik itt valaki, és nem lett volna mindig zárva az ajtó.

- Valóban? - kérdezte könnyes szemmel az öreg.

- Persze - bólogattunk -, sőt, ezentúl mindig meglátogatjuk majd.

- Hogyha szeretné - invitáltam -, jöjjön el hozzánk ebédre! A feleségem, Kata, csülkös bab-levest főzött.

- Csülkös babot? - csillant fel az öreg szeme. - Az a kedvencem, a feleségem mindig azt főzött nekem, amíg meg nem halt. Csak, tudjátok, megöregedtünk, és ő elment, meg az összes barátom is, én meg öregnek éreztem magam ahhoz, hogy kimozduljak a házból új barátokat szerezni. Maradtam itt az emlékeimmel. De tudjátok, nagyon rossz egyedül lenni.

- Tudom - mondtam -, én is egyedül éreztem magam, mikor Kata a lila elefánttal körüljárta a világot, de aztán hazajött.

- Az én barátaim már nem jönnek haza - ült le egy poros karosszékbe az öreg.

- Dehogyan nem! - biztatta Fedor. - Majd meg tetszik látni!

- Azt hiszem, hogy nem - süllyedt magába az öreg. - Talán butaság volt a plakátragasztás is, minden erőmet elvette. Attól félek, az ebédmeghívást sem tudom elfogadni. Rettentően fáj a lábam, néhány évig megint nem mehetek sehova.

Még beszélgettünk az öreggel erről-arról, jelenről, múltból, és próbáltuk őt hívni ide is, oda is, hogy nézze meg a színházban a Macskajátékot, vagy jöjjön gombát szedni a nagy erdőbe, de az öreg mindenre a fejét rázta, és azt mondogatta, hogy fáradt már ő, nem megy sehová, ez a plakátolás is ostobaság volt tőle.

Kicsit szomorú szájjal hagytuk ott az öreget, úgy éreztük, cserbenhagytuk őt, pedig mindent megpróbáltunk, mégis...

Még lófráltunk kicsit Fedorral és Pindóféval a városban, és csak késő délután mentem haza. Kata nem volt otthon, úgyhogy nekiálltam megírni legújabb versem az öregkorról. Nem igazán voltam formában, de azért szerintem egész jól sikerült, le is írom ide:

Öregkor

*Fátylak közt lépdél az idő,
Szürke haj- és szakállszőnyegen,
Háta mögött unokája játszik,
Előtte fehér jelen.*

Ha időközben nem jön haza Kata, hosszabb is lehetett volna ez a vers, talán egy kicsit érthetőbb is, de mivel Kata betoppant az ajtón, és a nyakamba borult, minden kedvem elment attól, hogy az öregkorról írjak verset, hiszen olyan szép volt, és olyan boldog lettem, ahogy ránéztem. A versem pedig melankolikusnak szántam, és azt mindenki tudja, hogy nem lehet melankolikus verset írni, ha az ember szíve tele van örömmel.

- Verset írsz? - kérdezte Kata, ahogy meglátta a nyitott jegyzetfüzetem az asztalon.

- Már nem - vontam meg a vállam -, már nincs hozzá ihletem.

- Hm... - olvassgatta Kata a leírt sorokat -, és mi ihletett arra, hogy ilyen verset írj?

- Mi? Mi? - tártam szét a karjaimat. - Természetesen az öregkor. Talán nem tetszik a vers?

- Elég furcsa - ismerte el Kata.

Katában nagyon szeretem, hogy őszinte, de ez a megjegyzése most egy kicsit fáj, próbáltam hát védeni magam:

- Tudod, az az öreg, akit a Kikerics utcán meglátogattunk ma Fedorral és Pindóféval, kicsit elgondolkodtatott, talán az ő hatása miatt lett ilyen ez a vers.

- Ti voltatok a Kikerics utcán? - vontam össze a szemöldökét Kata.

- Iiigen - húztam a vállaim közé a fejem -, mert annak soha nincs jó vége, ha Kata így néz rám.

- Netalán éppen a Kikerics utca 12-ben voltatok? - folytatta Kata a vallatásomat.

- Ott - ismertem be lesütött szemmel.

- Mondd csak, Gábor, meghívtak oda, vagy be sem engedtek, és azért hívtad Pindófát, hogy kinyissa az ajtót.

- Jó-jó! Inkább elmesélek mindent úgy, ahogy volt - szabadkoztam, és el is meséltem mindent. Kata csak a fejét csóválta, miközben hallgatott.

- Szegény - mondta -, nem szabadott volna magára hagynotok!

- Én hívtam ebédre - védekeztem.

- Ugyan, hisz mondta, hogy nem tud ide jönni, tehát mi megyünk hozzá. Hozd a bablevest!

- Tényleg azt akarod, hogy az egész fazék levest cipeljem el a Kikerics utcába? - sópánkodtam.

- Bizony! - mosolygott rám Kata, és a kezembe is nyomta a nehéz fazekat. Elindultunk. Kata hozott három tányért és kanalakat, én pedig a fazekat cipeltem, de a Gácsér utcánál már olyan nehéznek tűnt a terhem, hogy igen erősen elgondolkoztam rajta, hogy valóban annyira szeretem-e én a csülkös bablevest, de amikor a Kikerics utca 12. elé értünk és végre letehettem a fazekat, minden kételyem egy csapásra elszállt. Kata becsengetett az ódon ház ajtaján, aztán vártunk egy darabig, de semmi nem történt. Később Kata újra csengetett, de az ajtó csak nem akart kinyílni. Én már éppen kezdtem aggódni, hogy most meg cipelhetem haza a fazekat, amikor csoszogó hangot hallottunk, és csakhamar az ajtó is kinyílt végre.

Kata olyan kedvesen köszöntötte az öreget, mint ahogy engem csak akkor szokott, amikor nagyon jó kedve van. Az öreg fel is vidult egy pillanat alatt, hát még mikor megtudta, miért jöttünk! Nyomban be is tessékelt minket, és Katával úgy bánt, mint egy igazi úri hölgyel. Még puskát sem dugott az orra alá. Igaz, most az enyém alá sem.

- Hanem az ebédidő közben jócskán elszállt! - mondtam csak úgy, hogy mondjak valamit.

- Sebaj - nevetett Kata -, ha nem ehetünk babot ebédre, majd eszünk estebédre.

Bizony, így is történt. Ott maradtunk az öregnél estig, beszélgettünk, aztán megettük a babot vacsorára. Olyan jó vacsorám talán azóta sem volt, de az öreg is váltig bizonygatta, hogy évtizedek óta nem evett ilyen jót, egész megfiatalodott tőle, még az ereje is visszatért, úgy-hogy másnap igenis eljött velünk a színházba, és gombászni az erdőbe, harmadnap pedig hatalmas mulatságot rendezett az egész városnak. Persze mindannyian tudtuk, hogy nem bírja egyedül a készülődést, ezért, aki csak tudott, segített valamit. Pindófa megjavította a nyikorgó ajtót, Szifánia muskátlikat ültetett az ódon ház ablakaiban árválkodó virágládákba, Szutyori hatalmas tortát sütött, Galbóc hentes legalább ötezer virslit készített, Kata és én kitakarítottuk a házat, Morgon megjavította az öreg régi nyúlketreceit, és adott neki kisnyulakat, hogy legyen kiket dédelgetnie, Iszalag kertész pedig pillanatok alatt rendbe hozta a kertet. Egy szóval minden ragyogott és minden kedélyessé változott néhány óra alatt. Este pedig mindenki eljött a mulatságra és mindenki remekül érezte magát, még Morgon és Kelgübag is, olyan annyira, hogy teljesen kibékültek egymással és egymás nyakába borultak. De ott volt a mulatozók között Bobofác és Pindur és Brekknagy meg a sárkány is, egy szóval mindenki a mi városunkból és a nagy erdőből.

Az öreg ezután sohasem volt magányos, minden nap meglátogatta valaki, Fedor pedig annyi levelet hozott neki, hogy alig fért a postaládájába, de nem is húzta be többé a függönyeit, és gyakran ki is mozdult otthonról, elment ide-oda. Ha pedig arra panaszkodott, hogy gyenge már, és inkább otthon gubbasztana hátralévő éveiben, csak meghívtuk Katával ebédre és menten visszatért az életkedve.

11. Itt a tél

Lassan lehullottak az utolsó falevelek is, és hideg szelek kezdtek fújni. Ha el kellett valamiért ugranom Desokat Ivó vegyeskereskedésébe, egyre több ruhát kellett magamra aggatnom, és egyik este nagy pelyhekben elkezdett hullani a hó is.

Kata esténként rettenetesen fázott, de csak begyújtottunk a kandallóba és máris felmelegedett az egész ház. Nyilvánvalóan mások is így tettek, mert a városban mindenfelé pőfékeltek a kémények, tűzön ropogó fenyő és akác illatát árasztva. Csak a királyi várban vacogott továbbra is az egész királyi udvar. Tádeusz tanácsos reumás lábait lószőr pokrócba csavarta, Rudolf, Artur és az egész személyzet irhabundában sűrögtek-forogtak egész nap, Pindur, ha tehetette, ki sem bújt a dunyha alól, Bobofác király pedig hatalmas tüzet rakatott a trónteremben, de a vár olyan hatalmas volt, hogy akármekkora tüzet raktak, nem tudták felmelegíteni. Ráadásul a tél egyre csak hidegebb lett, olyannyira, hogy a várban már-már alig volt elviselhető a hideg.

Tádeusz tanácsost egyik reggel annyira kínoztta a reuma, hogy elhatározta, kieszél valamit, és mint mindig, most is támadt egy remek ötlete. Szólt Bobofác királynak, hogy hívassa a palotába Pindófa ezermestert, hogy alkosson valami hihetetlenül erős fűtőberendezést. Így Pindófa fél órán belül Bobofác király előtt állt.

- Szóval egy olyan berendezés kellene, amelyik felmelegíti az egész várat? - vakarta a fejét Pindófa, amikor Bobofác előadta neki, miért is hívatta. - Nem lesz könnyű, egyáltalán nem lesz könnyű.

- De azért ugye meg tudod csinálni? - nézett Bobofác reménykedve Pindófára.

- Azt hiszem, hogy igen - bólintott Pindófa. - Régebben kieszéltem egy olyan szerkezetet, ami az egész várost fel tudná melegíteni, de nem kellett senkinek, mert már megszokták a kandallójukat. Talán, ha azt a masinériát kicsit átdolgozom, jó lesz a várba.

- Ha sikerül - ígérte Bobofác -, bármit megkaphatsz, amit csak kérsz.

Bobofác jól tudta, hogy Pindófa most sem fog semmit sem kérni, mint mindig, mikor ezt felajánlotta neki. Pindófa ugyanis bármit el tudott készíteni, amire csak szüksége volt, de azért kezet ráztak, és Pindófa rögtön nekilátott a munkának. A várba hordatott minden csövet, ami csak a városban volt, kicsit, nagyot, vékonyat, vastagot, girbét és gurbát, és egymáshoz erősítette őket.

Csakhamar a város apraja-nagyja a királyi vár körül forgolódott, hogy meglesse, mi készül. Én első látásra azt hittem, hogy talán karácsonyra díszíti Pindófa a várat, mert a sok ide-oda lógó csőtól, vastól, vezetéktől és kacattól úgy nézett ki az egész, mint egy elfuserált karácsonyfa.

Végül Kargar, apró szomszédom magyarázta el, mi is történik:

- Pindófa géppé alakítja a várat! - mutatott a vár helyén álló csőmonstrumra.

- De miért? - csodálkoztam. - Talán megőrült?

- Állítólag hideg van benn.

- De miért nem költözik a királyi udvar télire egy kisebb, melegebb palotába, ahelyett, hogy hagyják így elrondítani a várat?

- Ezt nem tudom - legyintett Kargar -, talán őket kellene megkérdezni.

- Nem is rossz ötlet! - gondolkodtam el. - Azt hiszem, ezt fogom tenni.

El is indultam a várba, hogy a kérdéses problémát megbeszéljem Bobofác királlyal, de aztán mégis inkább visszafordultam. Kíváncsi voltam, milyen szerkezetet eszkábál össze ismét Pindófa. Bevallom, azóta is szégyellem, hogy akkor így döntöttem, de később kiderült, hogy mégiscsak jó, hogy nem rukkoltam elő a költözés ötletével, mert különben sokunk élete veszélybe került volna, de erről majd egy kicsit később írok.

Karácsony előtt egy héttel érkezett az a nap is, amikor Pindófa végre összecsomagolta a szerszámaikat, leseperte ruhájáról a nagy kilip-kalapolás közben ráakódott port, kihúzta magát, és elégedetten így szólt Bobofác királyhoz:

- Kész.

- Mi van kész? - értetlenkedett Bobofác.

- A melegcsináló gép.

- De akkor én miért fázom még mindig? - sopánkodott Bobofác király.

- Nyugalom - csitíttgatta Pindófa -, csak azért van még mindig hideg, mert még nem indítottam el a gépet. Egy pillanat, és olyan meleg lesz itt, hogy ihaj.

Pindófa bekapcsolta a szerkezetet, mire kattogni kezdtek a fogaskerek, puffogni a szelepek, klappolni a relék, és turbékolni a turbinák, és valóban: egy pillanat alatt olyan meleg lett a királyi várban, amilyenről Bobofác király még álmodni sem mert. Először a kabátja melegegett rá, majd ahogy azt lelökte magáról, a palástja is, végül pedig ott állt a trónteremben egy szál átizzadt ingben, és a hőség egyre csak nőtt, és nőtt. Lassan alig lehetett elviselni a meleget. Tádeusz tanácsosnak elmúlt a reumája, viszont szív táji fájások kezdtek kínozni a nagy meleg hatására. Pindur és a többiek pedig kimentek az udvarra hógolyózni, hogy egy kicsit lehűtsék magukat.

- Nem lehetne beállítani a gépet, hogy ne fűtsön ennyire? - kérdezte Bobofác király az ezermestert, miközben zsebkendőjével az izzadságot törölgette verejtékező homlokáról.

- Khm - köhintett Pindófa -, meglehet, hogy a gép túl erősen sikeredett, de hát eredetileg egy egész város fűtésére terveztem. Attól félek, mindig ilyen meleget fog okádni magából.

- Akkor legalább állítsd le! - kérlelte Bobofác.

- Azt megpróbálhatom - egyezett bele Pindófa és a gép kallantyúihoz lépett, hogy egyet-kettőt elfordítson közülük és a gép nyugovóra térjen. Igen ám, de ahogy hozzáért az első kallantyúhoz, az úgy megégette a kezét, hogy menten visszarántotta.

- Ez így nem fog menni - fújkalta Pindófa a megégett kezét -, a kallantyúk felmelegedtek, nem tudom őket meghúzni.

- Akkor itt fogunk megfőni mindannyian? - rémüldözött Bobofác király.

- Azt már nem! - ugrott fel tettere készen Pindófa. - Azonnal vizet kell hozni.

Pindófa rögtön el is rohant egy vödörért, telemerete vízzel és a kallantyúkra öntötte, de azok ekkorra már vörösen izzottak, és ahogy a víz rájuk ömlött, menten elpárologtatták az egészet. Ráadásul mindeközben az egész gép felmelegedett és elkezdett izzani.

- Fel fog robbanni! - jelentette ki Pindófa, majd, hogy a rémüldözést és a zűrzavart elkerülje, rögtön hozzátette:

- Az az egyetlen megoldás, hogy az egész gépet lehűtjük egyetlen hatalmas vízszugárral. Valaki azonnal rohanjon Brekknagyhoz és mondja meg neki, hogy rögtön jöjjön ide, és hozzon a szájában annyi vizet, amennyit csak bír.

Mindjárt el is szalasztottak 150 embert Brekknagyért. Ahogy meghallottam, miről van szó, én magam is nyakamba vettem a lábam, és futottam a nagy erdőbe. Hanem az erdőtől pár száz méterre erős füstszag csapta meg az orromat, az égre pedig fekete füstkígyók kúsztak fel.

- Ezt nem értem! - hökkentem meg. - A vár a mi városunkban van, azaz mögöttem. Ha fel is robbant Pindófa szerkentyűje, a füstnek akkor sem szabadna az erdő felől jönnie.

Ekkor pillantottam meg a megtestesült veszedelmet. A levegőben egy akkora sárkány verdesett szárnyaival, mint három jól megtermett bálna, és mindkét orrlyukából tüzet okádott.

Bizony, a nagy erdő legújabb lakója volt az, az a sárkány, akit Pindur hozott magával első nagy kalandjáról. Egyből átfutott az agyamon, hogy a sárkánykirály rendelete úgy szólt, hogy a mi városunk lakóit nem szabad bántani, de ebben a rendeletben a nagy erdőről szó sem volt.

Valóban úgy tűnt, hogy a sárkány az erdőn vezeti le minden felgyülemlett agresszióját, amerre csak a fejét fordította, okádta, prüsszkölte a tüzet, tépte a fákat a körmeivel, minden lángokban állt körülötte, és őt ez szemmel láthatóan a legnagyobb meglepődéssel töltötte el.

- Megőrültél? - ordítottam rá. De semmit sem ért, meg sem hallotta. A többiek is próbálták győzködni a sárkányt, sokan a lángok közé rohantak, hogy mentsek, ami menthető. A nagy erdő igenis hozzá tartozott a mi városunkhoz. Ezekre a fákra másztunk fel gyermekkorunkban, ide jártunk virágot szedni a lányoknak, és őszi falevelet gyűjteni. Szörnyű volt látni, ahogy a sárkány egyetlen leheletével semmivé teszi az egészet. A pusztítást látva egészen elfelejtkeztünk a királyi várról. Csak akkor kaptunk észbe, mikor hatalmas dördülést hallottunk a mi városunk felől, és a város szívéből is fekete por és füstoszlop lövellt az égre.

- Kész, vége mindennek - roskadtam össze. - Egy napon pusztul el a nagy erdő, és a mi városunk.

Azt hiszem, elájultam. Az utolsó, amit hallottam, a sárkány elégedett hörgése volt.

12. Vége a mi városunknak?

- Azt hiszem, mindannyian tanultunk a dologból - mondta egy távoli elmosódott hang. Én nem sokat vettem ki belőle, de egyre jobban tisztult a hallásom, és a látásom is, csak a fejem kóválygott kissé.

Lassan felültem, és meglepődve tapasztaltam, hogy a saját ágymban fekszem, az ágy mellett pedig Mitiszik doktor törölgeti a szemüvegét.

- Mi történt? - kérdeztem. Kata, ahogy meghallotta a hangomat, odarohant hozzám, és átkarolt:

- Én hősöm! - suttopta a fülembe.

- Hős, én? - böktém a mellemre. - Hiszen nem csináltam semmit.

- Csak éppen megmentetted a nagy erdőt és a várost! - nevetett Mitiszik doktor.

- Én? - hitetlenkedtem tovább. - De hogyan?

- Emlékszel a régi csatornarendszerre, amiről annyi mesét hallottunk gyermekkorunkban?

- Emlékszem - bólintottam, amitől a fejemben mintha csörömpölni kezdett volna a fájdalom, és úgy elsédültem, hogy azt hittem, menten lepottyan a buksim a nyakamról. - De az csak mese. A csatornarendszer sohasem létezett.

- Nem létezett? - rázta meg a vállam Mitiszik doktor. - Hiszen létezik, és te találtad meg, pedig mennyit kerestük annak idején a föld alatti csatornákat. Te meg megtaláltad őket egyedül. Persze bizonyára beverted a fejed, amikor le akartál menni a csatornába, mert ott találtunk meg téged ájultan a csatorna lejáratánál. Szerencsére még éppen időben, így téged is haza tudtunk hozni, és a régi csatornán tudtunk elegendő vizet vinni a vár és az erdőtüz eloltásához.

- Az erdő! - kaptam a fejemhez. - Mi van az erdővel? És a vár? Teljesen leégett?

- Ami azt illeti - hajtotta le a fejét Kata. - Az erdő tényleg elég cudarul néz ki. Sok szép öreg fa megégett, vagy kidőlt.

- De a vár egészen jó állapotban maradt - tette hozzá Mitiszik doktor. - Csak Pindófa szerkezete ment pozdorjává, a falakat egy kicsit kimeszeljük, és észre sem lehet majd venni, hogy tűz volt.

- Ééés - dadogtam félszegen - mi van a sárkánnyal?

- Az ám - sóhajtott Kata -, valószínűleg vissza kell költöznie a régi barlangjába, oda, ahonnan Pindur hazahozta. Bevallotta, hogy minden hónap tizenötödikén rájön a tűzokádhatnék, és tegnap éppen tizenötödike volt, azért égette fel az erdőt.

- Szegény sárkány - mondtam. - Ezek szerint nem is akart semmi rosszat.

- Nem, biztosan nem akart - helyeselt Mitiszik doktor -, de ha ilyen a természete, nem lakhat itt tovább.

- Majdcsak kieszelünk valamit - bizakodott Kata. - A mi városunkból még senkit sem kergettek el.

- Úgy legyen! - hagytam rájuk, de magamban már nagyon kuncogtam, mert én már pontosan tudtam, mi a megoldás, el is határoztam, hogy ahogy fel tudok kelni, felkeresem Bobofác királyt egy kis megbeszélésre.

Mivel aznap Kata hagymás-kolbászos tojásrántottát sült reggelire, úgy megerősödtem, hogy kora délelőtt már erőszakkal sem tudott volna senki ágyban tartani. Hátamra kanyarítottam a feneketlen hátizsákot, és elsétáltam Bobofác királyhoz a királyi vár elüszkösödött falai közé.

Mikor a trónterembe toppantam és megláttam Bobofácot a trónon görnyedve, majd lenyeltem a nyelvem a csodálkozástól. Bobofác kormos ábrázattal, maga alá húzott lábbal tespedt kedvenc ülőhelyén, de olyan rémesen elhanyagolt, és kétségbeesett volt az ábrázata, amilyennek még sohasem láttam.

- Szervusz Bobofác! - köszöntem.

- Szervusz! - válaszolta a király, majd legyintett egyet, valami olyasféle mozdulattal, mintha azt akarná mondani: Tessék! Ül le ha akarsz, ha találsz egy épp széket, de tőlem akár golfozhatsz is.

- Ugyan - korholtam -, egy királynak nem szabad így elhagynia magát.

- Te nem látsz a szemedtől? - kérdezte Bobofác. - Az egész vár kormos és hideg. Minek örülhetnék?

- Talán annak - paroláztam. - Hogy van egy remek ötletem.

- Elegem van a remek ötletekből - morogta Bobofác.

- Jó - bólintottam -, akkor legyen ez az utolsó, a többit pedig ne hallgasd meg!

- Rendben - egyezett bele Bobofác kelletlenül -, de ne legyen hosszú.

- Arra gondoltam - bökte ki végre -, hogy ha van egy sárkányunk, aki imád forró tüzet okádni, és egy hideg várunk, akkor miért ne hozzuk össze a kettőt?

- Tessék? - pattant fel a trónról Bobofác király. - Te ide akarod hozni azt a fenevadat?

- Sőt - bólintottam ismét -, arra gondoltam, miért ne költözhetne ide. Hiszen nem akart ő rosszat, csak szeret tüzet okádni. Ha megmondanánk neki, hogy itt annyi tüzet okád, amennyit csak akar, biztosan szívesen ideköltözne.

- Hogyisne! - kelt ki magából Bobofác. - Mi a királyi vár? Játsszótér sárkányoknak? Inkább fagyjak meg, minthogy hagyjam, hogy egy sárkány mindent szénné égessen itt!

- Nem kellene semmit sem szénné égetnie - folytattam -, mert a vár alatt hatalmas pince van, akkora, amekkorában a sárkány nyugodtan ellakna. Ott semmit sem tud elégetni, de olyan meleg jönne fel a pincéből, hogy az egész várat felmelegítené, és ha túlságosan meleg lenne, csak szólni kellene a sárkánynak, hogy most pár napig ne okádjon tüzet.

- Hm... - vakarta a fejét Bobofác -, ez valóban nem is tűnik rossz ötletnek.

A király gondolkodott még néhány percig, majd azt mondta:

- Rendben van. Ideköltözhet a sárkány, de csak azzal a feltétellel, ha Morgon minden nap eljön megnézni, nem akar-e éppen megbolondulni.

Ebben megegyeztünk. Meg is látogattam Morgont, és előadtam neki a király feltételét, amelynek, ha nem teszünk eleget, a sárkánynak mindenképp el kell költöznie a városból, márpedig ilyen a mi városunk fennállása óta nem történt (azaz egyszer megtörtént, hogy valakinek mégis el kellett költöznie a városból, de erről ekkor még nem tudtam).

Morgonnak azonban nem volt szüksége az érveimre. Megnyugtató, hogy azok nélkül is elvállalta volna a sárkány felügyeletét, hiszen ő biztos benne, hogy ami a nagy erdőben történt, az nem ismétlődik meg többet.

Miután mindent ilyen megnyugtatóan elrendeztem, elégedetten mentem haza Katához, aki a konyhában sürgött-forgott.

- Süteményt süt! - gondoltam, és már nyaltam is a szám szélét, de a hamar feltűnt, hogy nem tányérok vannak az asztalon, és nem is gőzölgő finomságok, hanem cserepek, föld és magok.

- Mit csinálsz? - kérdeztem Katától.

- Gondoltam - válaszolta Kata -, elültetek néhány magot. Tavaszra facsemeték lesznek belőlük, és ki tudjuk majd ültetni őket a nagy erdőbe.

- Ez igazán kedves ötlet tőled! - dicsértem meg. - Segíthetek én is?

- Persze - mosolygott rám Kata.

Így aztán egész délután együtt ültettük, és öntözgettük a magokat. Közben arról ábrándoztunk, milyen szép fa lesz egyikből-másikból.

- Nézd - mutattam Katának egy apró gombócot, aminek valaha még vitorlája is volt, csak azt lefejtettem róla -, ebből hársfa lesz.

- Ebből meg platán - gurított oda hozzám Kata egy szőrös kis labdát.

- Ez pedig sudár fenyő lesz, magasabb az összes többinél - emeltem fel büszkén egy hosszú-kás magot, amit egy fenyőtobozból ráztam ki.

- Ez meg kőris lesz - dugott egy cserép földbe egy magocskát Kata -, amaz pedig bükk.

Ültettünk még vadgesztenyét, diót, berkenyét, szilt, nyárfát, és néhány bodza- és áfonyabokrot is. Vidáman telt a délutánunk, olyannyira, hogy elhatároztuk, hogy - mivel szép délutánnak szép befejezés dukál - elmegyünk sétálni egyet. Kicsit összeszorult a szívünk, amikor elmentünk a kormos királyi vár mellett, de nem engedték, hogy ránk telepedjen a szomorúság, inkább megálltunk Pindófa mellett, aki a főtéren rajzolgatott, hogy meglessük, mit is rajzol.

- De hiszen ez gyönyörű! - lelkendezett Kata, amikor meglátta Pindófa rajzait.

- Szerintem is! - mondtam. - De mit ábrázolnak?

- A várat - jelentette ki büszkén Pindófa.

- A várat? - csodálkoztam. - Hiszen te egy gyönyörű, ízléses, kedves és kedélyes, ugyanakkor mégis robosztus épületet rajzoltál, a vár pedig egy kormos öreg romhalmaz.

- Épp ez az - tette le a ceruzát Pindófa. - Miattam lett ilyen kormos és romos, tehát úgy ildomos, ha segíték felújítani. Pont olyan lesz majd, mint ez a vár, itt, a rajzomon.

- Akkor azt hiszem, ez lesz a legszebb vár a világon - mondta őszintén Kata.

- Én is bízom benne - büszkélkedett Pindófa, majd ismét belemerült a rajzolásba, én és Kata pedig folytattuk a sétát.

- Látod - néztem Katára -, tudtam én mindig, hogy nem olyan könnyű elpusztítani ezt a várost. Még egy sárkány és egy felizzott gépezet sem elég hozzá.

- Nem bizony! - nevetett Kata.

-&-